

DUMITRU DUMITRESCU

LUMINA UMBRELOR

Dumitru Dumitrescu

Lumina umbrelor

DUMITRU DUMITRESCU

LUMINA UMBRELOR

editura
EMMA
2014

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DUMITRESCU, DUMITRU

Lumina umbrelor / Dumitru Dumitrescu. -

Orăștie : Editura Emma, 2014

ISBN 978-973-1700-45-8

821.135.1-1

Copyright © Dumitru Dumitrescu
Toate drepturile sunt rezervate autorului.
Nicio parte din acest volum
nu poate fi copiată fără
permisiunea scrisă a autorului.

Redactare, corectură și copertă: Dumitru Dumitrescu

editura
EMMA

MEMBRĂ A UNIUNII EDITORILOR DIN ROMÂNIA

e-mail: office@florema.ro;
Tel.: 0354 104 753; Fax: 0354 814 387
<http://www.edituraemma.ro>

Motto:

„Îndepărtarea de Dumnezeu, prin nesăbuiințele noastre, îndreptățește demiurgul să ia măsuri opoziționale față de noi... și de Sine.”

Talentul și individualitatea artistică

„Premiul literar pentru poezie” pe anul 2013, oferit de Liga Scriitorilor din România – Filiala județului Hunedoara, poetului Dumitru Dumitrescu, relevă „un regal de simțăminte românești transpuse în imagini poetice optimiste”...

Poetul este la al șaselea volum de poezii, iar *Lumina umbrelor* ne dezvăluie nu numai un poet talentat, care mânuiește suveran expresia poetică, împerechează neașteptate imagini evocatoare de viață, creează abrupte sonorități, îmbină revolta sfidătoare cu tradiția și smerenia, dar conturează și o puternică individualitate artistică, atât de necesară unui creator de frumos pentru a se reliefa din noianul de... poeți.

Așadar, talent și individualitate, două trăsături de caracter necesare unui poet pe care – citindu-l – trebuie să-l recunoști ca original chiar și după un vers, care, obligatoriu, te face să vibrezi. La succesul poeziilor domnului Dumitrescu își aduce contribuția și pasiunea sa pentru muzică și filosofie, fiindcă poetul transfigurează artistic, nu rareori, concepte filosofice, o altă latură a individualității sale. Revenind la volum, vom menționa, în primul rând, titlul metaforic, ușor antitetic, menit să incite la lectură: *Lumina umbrelor*, rod copt prin stăruință.

Poezia primă a volumului este, de fapt, o „ars poetica” și se raportează la frământările poetului, *Temnița zilelor mele*. Eul liric se zbate dramatic între „temnița” fără „ușă”, („clepsidra – cătușă”) și „stropi de timp” metamorfozați în „suliți”, „șerpi de sifid” și „viețășii” care „strigă la porți” într-un mirific peisaj: „teiul înflorit”, „câmpul cu maci”. În acest context, „temnița devine” [...] catedrala/ceasului scurs prin vitralii”, adică intră în sfera sacralului, a creației generatoare de artă.

Urmează poezii la fel de profunde prin acuitatea sentimentelor și complexitatea întrebărilor nerămasse fără răspuns (*Interogații retorice*) în privința definirii – prin dialog cu divinitatea – a luminii și a umbrei: „Lumina mea... / trebuie să o cauți.../ în permanență,... în tine.// – Păi ce sunt eu?/ – Ești umbră“.

În alte poezii este surprins dorul, preaplinul sufletesc (*Te simțesc*), este elogiată necesitatea de a avea un „prieten întru-ajutorare (*Dintre toți*), este recunoscut zbuciumul sufletesc în sintagme precum: „mă scufund”, „Încarcerată”, „hulit”, (*Ca o triremă*) sau se dă sentința a ceea ce suntem: „Mărinimia unei râme/ N-o mai avem...” (*Unei râme...*).

Nu puține poezii sunt construite adresativ pentru a propune teme poetice, precum *Fără tuș* („să scrieți pe clarul de lună/ neliniști de doruri supreme) sau *Abisul erelor, Cuvine-se* (dialog cu divinitatea). *Pentru-nălțare* este un îndemn la autodepășire: („încearcă totul, ești dator, nu aștepta...”, „refuză ce-i necuvenit”, „nu te-njosi”) prin folosirea verbelor la modul imperativ, pentru că „de te vei ‘nălța [...] Prin jertfa trupului plătești (... Vei fi-ntărit ca să înfrunți/ Prigoana ridicării-n zor/ la Dumnezeu!)”

Poet al realității cotidiene, Dumitru Dumitrescu înfierează tarele societății cu metafore specifice pamfletarului – în poeme precum *Annebornemise* („rele năravuri”, „un dosar/ Ne stă-n gât”, „ai interese”, „e forma prin care ești îngrădită să furi”, „La hotarul nesimțirii înnegresc țărșii bornelor...”). *Stigmatul* („mai rău este blestemul din gura voastră șuie“, „mâncați-mi turta/ Osândeii muncii mele”) sau *Mințiți fiind* („trști saltimbanci cu limbi sclifoase”, „arde prostia-n cancelarii”, „a transformat holda-n pirloagă”, s-a dat poruncă de la un țaporin berbece: „Munciți în alte părți...”, Meschin se lăfăie sus, pleava“, atacul dur la limba-mi dulce “.

Paralel se resimte tristețea, disperarea, teama lipsei de perspectivă. Ideea se continuă în *Câte îndoieli* („nu-i cum speram”, „decizii/ gândite prost, în pripă, neverificate, O pagubă de gând mă ține la priveghe”...), *Agenturi* („un asediu informatic“, „interesul se produce mascat prin extrapolare“, Agenturile române... un spion străin/ scăpară) sau, *Între DA și nimic, Țipătul, Coroana regală* („gâlceava în țară“, „cloaca de aur“). Unele poeme sunt dedicate iubirii (*Mai trece-un val, Nisip, Flăcări gri, Cernitul voal* etc.) cu toate fațetele acesteia, altele timpului (*Aniversând un prag, Ornicul lent, Îndelung răbdătoare*), divinității (*Cerne, Îngeri sfioși, Greșind icoana*), naturii, viețuitoarelor, realității imediate, dar și tradițiilor. Se resimte în unele poezii o undă de „Bacovia“, dar și valorificarea

superioară a izvorului mereu proaspăt al liricii populare (*Prirostire argentină, Cântec*).

Cele mai multe poezii se desfășoară „în dulcele stil clasic”, dar nu lipsesc îndrăzelile celui mai reușit modernism.

Nu putem încheia fără a reține, fie și tangențial, trăsăturile care îl individualizează pe talentatul poet. Ca și în celelalte volume, poetul își manifestă predilecția pentru reușite sintagme: „trupul-candelabru”, „rugile-cristele”, „drumuri-șir”, „țaporin-berbece”, „foișoare-priveghi”, „stele-perside”, „sfetnic-ateu”, „dor-doruț”, „clepsidra-cătușă”, „crucea-ntâmpinării”.

Metaforele-simbol dau strai de sărbătoare poemelor: „cenușa dimineților”, „rotocolul de furtună”, „vinere flămândă”, „sărutul fraged”, „anii fragedei iubiri”, „brățări de blesteme”, „delirul zădărniceii”, „timpul undă cristalină, buclă de timp”, „pustiul de lacrimi”, „rugul de foc”, „rădăcină-a temerilor”, „fantasma lumii”, „mirajul crud al vremii”, „melancolia nevârstelor candidă”, „topoganul vadului de humă” etc.

Colindul zorilor încheie volumul în zvon de clopoței, confirmând că „lumina umbrelor” vine din cer, sub formă „de nouași” de „ninsori”, cu „flori dalbe”, într-o magie de bun augur.

Maria Toma-Damșa

TEMNIȚA ZILELOR MELE

Temnița zilelor mele
nu-i prevăzută cu ușă,
Clipa-n clepsidra cătușă
plouă mărunț prin zăbrele,
Stropii de timp se fac suliți...
suliți cu vârf de țepușă

Șerpi de sidef urcă ziduri,
râuri de foc pe burlane,
Stau și privesc prin ocheane
aburul mărilor tulburi,
Dincolo-n cer resimt norii...
nori exilați din tavane

Liniștea clipei amare
pulsu-mi măsoară la tâmple,
Sângele-arterelor strâmte-n
aorta undei virale
Inima-n ochi bate dor...
dorul ce-ar vrea să se-ntâmple

Strigă la porți viețașii,
teiu-a-nflorit de Rusalii,
Câmpul irumpe cu macii...
macii adună coșașii,
Temnița mea-i catedrala
ceasului scurs prin vitralii.

PRE NOURI ALBI

S-au rupt zăgazarile vremii
Plouă de mii de ani cu psalmi,
Ninge din cer cu mană caldă
Boabe de grâu, pre nouri albi;
Poate-apăsat de îndoială
Trăiesc complex timpuri ce nu-s,
Zaraf și iubitor de vamă
Sfârșesc prin clipa ce s-a scurs...
Chiar și atunci când mi-a fost bine
La îngerii știrea s-a știut,
Știa din timp Sfânta Treime
Destinul meu cel ne-nceput
Spunând ades: – Mă ierți, stăpâne?
Nu sunt ce par a fi, sunt rău,
Nebotezat mă voi supune
Și închina duhului Tău!
Te asupresc puțin văzduhul,
Miros argint, pelin, vinars,
Stă scris: „ – Cine-și aprinde focul
Sigur de foc el va fi ars...!”
Sfârșind prin clipa ce s-a dus,
Vremuri ce-au fost,... vremuri ce nu-s!

INTEROGAȚII RETORICE

- Învățătorule, arată-mi calea
Ieșirii din van, ca să pot evada
Din propriile-mi temeri!
Și... spune-mi, te rog,
Mai pot primi milostivirea
Întoarcerii la Tine?
- Bine-nțeles!
- Unde, când, cum, Doamne?
- Oriunde, oricând, oricum!
- Bine-bine, dar eu
Am străbătut întreg universul,
Rătăcesc și acum căutându-Te
Prin întunericul lui
De la un capăt la altul și
... e beznă adâncă!
- De ce te îndepărtezi de mine,
Necredinciosule?
- Cum așa, Doamne?
- Lumina mea, în primul rând
Trebuie să o cauți spre a o regăsi
În permanență,... în tine.
  - Păi, ce sunt eu?
  - Ești umbră!

TRÂN'THORUL

Thorul însuși învârte sfere largi în eter
Câmp legat cu un fir pe o undă de cuarț,
Gravitoni levigați desfășoară în vid
Fructe-n coajă de măr pe sectoare de arc.
Galaxii spiralate de substanță-n-genun
Către mijloc un sâmbur, o sâmbânță-transfer,
Un contur răzvrătit ca un virus imun
Pe-un inel rostuit a-ngrădi un hotar efemer...
Bat rafale de vânt dinspre soarele foc,
Zboară-n bucle-aurii la o muză în păr
Strânsă bine c-un șnur pe sub sâni la mijloc,
De pe buze să-i fur pulpa crudă de măr;
Sunt un hoț la furat, sunt un thor alungit,
Meditez și aștept sub un pom la-ntorsură,
Într-un ceas de amiaz' cât sunt eu la pândit,
O să-mi cadă din cer...
Fructul dulce
În gură!

ȘEHEREZÂND

Nu ne cunoaștem și-i de rău,
Căci n-ai dorit apropiere,
Din cumpănă fisuri de hău
Grăbesc abhazurile mele;
Ne-am cantonat în mori de vânt
Cu pale aripi de schelete,
Mai bate-n noi șeherezând
Mareea brizelor șuete;
Ne este frig, ne este nor
Pe-un voal înfumurat de ceață
Ce-atinge trupul nostru gol,
Trezit pustiu spre dimineață;
Muștrări pe valuri se întrec
Din creasta mofiturilor cele
Grăbite către țărături trec,
Urnind talazurile mele;
Și dacă nu-nfrânăm deajuns
Al buzelor cuvânt de rău,
Dojana gurii ce s-a scurs
Lărgeste-n noi fisuri de hău,
Căci suntem pale-n mori de vânt
Schelete-n nori, șeherezând!

TE SIMȚESC

Te simțesc, cum, că vrei a pleca,
Iar în piept inima toată-ți se dăruie,
Ca un duh îmbuibat, fără poftă de-a sta
Tragi de omul din mine ce te învăluie.

Disperat mă agit, te conjur în întreg
Și te strâng cu trei chingi de-o etuvă,
Delirând punctual ești sătul, te-nțeleg
Că transpiri necăjit printr-o piele pleșuvă

Nelăsându-mi în trup decât rană și dor
C-un pustiu de noroc fără vină,
Doritor să revii, îmi voi face-un control,
Să fiu sigur că sunt cu virtutea deplină.

Of, tu, suflet nebun, ce-mi priești a trăire,
Înțeleg de ce-n piept inima toată-ți se dăruie,
Miocardul pulsând de zvâcniri în murire
Zvârle pielea-mi de om și te învăluie.

Te simțesc, cum, că vrei a pleca ,
Ești un duh îmbuibat,... fără poftă de-a sta!

TURME DE PURCEI

Turme de purcei, pe un câmp cu flori
Scormonesc în iarbă după gălbiori

Rotunjori în greabăn fac dâre prin frunze
Căutând lăptuca scroafelor lehuze

Unde-i plin pământul de bulbi și lăstari
Sapă-adânc cu râțul și devin plugari

Înierbată-n troscot, holda românească
Purces-au la treabă, s-o destelenească

Istoviți de muncă, nu pot să-nțeleagă
Cum de-a rămas câmpul pirlogit, obleagă,

Fără ciocârlii și fără ciocârlani,
Pustiite lanuri,... fără de țărani

Privegheați din coastă, înarmat c-un par,
Îi păzește țanțoș un strașnic porcar!

Scroafele-n cotețe n-au uitat de ei
Și guiță crâncen, după-a lor purcei

Politrucii vremii cu hoții la masă
De câmpia țării nici că le mai pasă

Căci, slujbașii holdei, relei strâmbătăți
Sunt plecați la muncă prin străinătăți...

Turme de purcei, pe un câmp cu flori,
Scormonesc în iarbă după gălbiori.

ANNEBORNEMISE

Mi s-au prăfuit gândurile cu cenușa dimineților
Învolburate de urma pașilor drumului colțuros
Al vulcanului stins, deasupra meterezelor
Cetății de piatră. Furnicarul de oameni trece ușor
Pragul serviciilor înălțate la nivelul timbrului vocal
Al zidurilor despărțitoare, clevetind doctrina
Bisericuțelor aristocrat – proletcultiste...
Ca un glonte-n stomac mă străpunge muțenia
Ochilor afundați în orbitele frunților ascuțite
De rele năravuri. Fără să vreau, întrevăd o altă zi,
Un alt zbucium cu aceleași personaje și aceiași prieteni
Încadastrați temporar între bornele birourilor
Conjunctural denumite-n Registru, ca Anne...

– Da, suntem bine, de-acord, ce să facem,
Atârnăm în cuier apăsarea de gânduri, un dosar
Ne stă-n gât, scos anume nervos din sertar
Să-l citim. O colegă-agitată se vrășuie, trece,
Ne prefacem că scriem și totuși, cineva-ntreabă:
– Servus, tu, scumpo,... ce faci?
Cu ochii închiși o îmbraci și-o dezbraci,
Te încinzi ignifug, te frământă, stai puțin să ascuți
Închizi gura și... taci!
– Servus , eu, bine, mersi, vroiam să vă văd,
Caut o cheie, am ceva de lucru, dar... mi-a pierit cheful!
Vreau hârtie de xerox pentru anexa contractului
Depus deunăzi: – Poate-i în mapă la șefu'...

– Și, până la urmă, nu-i grabă! După ce-o scriu,
Sper s-o primesc avizată mai spre seară, târziu...!
– Nu e, dragă, la noi, paroliști cum ne știm,
Dacă este ceva, te-anunțăm sau venim
Îți trimitem un mail, un semnal, un raport,
Mai încearcă și-alături, la biroul vecin!
Îmi miroase pregnant o cafea aburindă,

Mi se cer explicații pentru ziua cedentă:

- Cin' te-a trimis în control la capelă?
- Prin fișa de post am competență, ast-am să fac,
Am să merg și, mă rog, să v-aprind o candelă!
- Fișă ai spus?! Țipă isteric o voce de damă...
- Nu ridică tonul... la mine, cucoană!

- Dacă ești afectată sau, poate, ai interese
Lucrând în serviciul stresant, derogat de prestață,
Printr-un vot sinecură, luat pe-un post de-anvergură
Ca un caier de molii operezi absorbant,
Buzunarul obștesc creionat prin balanță!
- Nu ai atribuții, bilanțul e-al meu și e unic!
- Greșit-ai, cucoană, actul există pe net,
E forma prin care ești îngrădită să furi,
E litera legii pe cifre, cu noi proceduri..., duduie,
Vei da socoteală, avutul din scripte e public!
- Ieși afară, te rog, cât sunt eu și conduc
În serviciul obștesc, postul tău încetează de mâine...
Și devine caduc!

Cenușa dimineților apăsătoare din scrumul țigărilor
Arse-ntre dinții bisericuțelor proletcultiste,
La hotarul nesimțirii, înnegrește țăruii bornelor
Aducerii-aminte. Spre asfințit, coroanele de ceară
Înfloresc pe la casele mortuare de pe strada Speranței;
Mărginimea lăcomiei lumânărilor aprinse
Pichetează un dreptunghi de pământ, să-l avem
Pentru noi, dependenții cu titluri de Anne;
Annemagnolii de ceară irizate-n parfumuri funebre,
Înmărmurite-n crepusculul serii, miruit ca să tacă;
Îmi ascut o țepușă de bornă. Crenelul cetății
Veghează furnicarul de oameni prin tuful vulcanic
Și... îi lasă să treacă!

DINTRE TOȚI

Făr-a ține cont de reguli,
Am ales la întâmplare
Un tovarăș de-a mea parte,
Prieten întru-ajutorare;

N-am avut timp de gândire,
Nici motive să-l înduplec,
L-am ales dintr-o privire
Să mi-l fac coleg de suflet;

Și, ales, indiferentul
M-a lăsat lâng-o peluză,
Sufletul pândind momentul
S-a justificat cu-o... scuză!

Mi-a pus sare peste rană,
Mâna, să-mi astupe gura,
C-o cernea din călimară
Mi-a făcut iscălitura

Știind că va fi odată
Când din mine să desprindă
Crengi de iederă rotată
Înfrunzite să le-aprindă,

Volbura de foc să ardă-n
Rotocolul de furtună
Duhul, prigonit de mantră,
Scânteind trifoiu-n lună

A dat foc la zări senine
Cu virtuți împăunate
De cristale și safire
Pe rosturi împerecheate!

C-am rămas lângă izvoare
Singur cuc, o buburuză,
Dimineața pe răcoare
Trist, răstălmăcind o scuză...

Dintre toți și dintre toate
Am ales la întâmplare
Un tovarăș de-a mea parte,
Prieten întru-ajutorare

S-adunăm căciuli de ghindă
Pentru-acoperiș la tindă,
Saci de vânt pentru colindă
Sufletul să se aprindă!

ÎNȚELENITE-N PIR

Azi mi-am propus să curăț la crucile de piatră
Mormintele uitate și-nțelenite-n pir,
Am rupt colțul la sapă-n tristeți osificate,
Lucesc pe dunga ruptă broboane mari de mir.

Te simt și-ți văd pe față privirea-ncețoșată,
Orbită de curajul a te privi în ochi,
Of, vinere flămândă, mereu nesăturată
Pândind la buza pietrei ca inima-mi să-ngropi

Și te-ai înfipt adânc, ai rădăcini ascunse,
Crescute la umbrarul tufișului de coarnă,
Vin sufletele nopții pe acele țepușe
Să guste rodul acru, la început de toamnă.

Doar vinerea-i momentul să strângem la-ntâlnire
Duhuri de morți și oase pe boabele agrișe,
Pătrunzător e mirul îmbătător din fire
Pe colțul rupt al sapei, lucind lângă cornișe.

La revărsatul zilei, pe ușa larg deschisă
Volomotoc vor trece de praguri petrecuții,
Se va crăpa adâncul, lumina să pătrunză
Ca să deschidă ochii la toți nepricepuții!

Uitând că neputința căzută-n metastază
Își odihnește irul puțind metamorfină,
Înfrișat sunt, Doamne, neliniștea tronează
Spasmodic osuarul... transpir a rășină!

Eu am făcut curat la crucile uitate
Tăind tufișul coarnei, simțind înțepătura,
Zburat-au spre nori îngerii de stele speriate,
Lăsând în urmă sâmburi, să-mi încrețească gura.

LATRĂ A PAGUBĂ

De focul tău, mănânc cucută
Imun la dor nu-i simt otrava,
Cățeua gurii lumii suptă
Latră a pagubă,... degeaba!
Nu vreau să fiu iarăși carafa
De bârfe și venin la țintă,
Că m-am rugat la Preacurata
Din chinga lor să mă desprindă.
Păzit de vulturul durerii
Mă 'nalț semeț peste cuvinte,
Spre mine trag nepricepuții
Cu plumb topit, din oarbe flinte.
Și, ca o muscă ne-nțârcată,
De dor se-ntoarce a se pune,
Pe rana mea nevindecată,
Cățeua gurilor nebune!
Imunizat nu-i simt otrava:
– Latră a pagubă,... degeaba!

PRIROSTIRE ARGENTINĂ

– Din ce stea ai răsărit,
Ce pământ te-a zămislit,
Pe ce câmp ai odrâslit
În ce ape-ai clipocit,
Cu ce duh milostivit?

Zbor de vânt fără de vină
Dintr-un nour ce-nsenină
Adumbrit lângă-o gherghină
Coroniță argentină,
În altarul de stamină!

Din petalele alese
Unei rochii de mirese,
Gust nectare neculese
Inhibat de interese
Căutând motiv, să-mi pese...

La picior, mi-am prins atele
Strânse bine în curele,
Să urc treptele la schele
De cuvânt, argint, mărgelile...
Cerul 'nalt spre logos-stele!

RĂSĂRITUL

Nimic nu e mai simplu până când
Cu ochiul lui sprintar de chiparos,
Verzuiul vegetal arzând frumos
Sărutul fraged, moale și plăpând...

Adio lună, lin ai lunecat
Foșnind îmbrățișare de sulfină,
Argint de vin spumos peste-o grădină
Cu puf de păpădie scuturat.

Bujorii mei împresurați de ciucuri
Întregul cer luminează a culoare,
Atâtea flăcări pâlpaie în soare
Încât mi le închipui că-s săruturi;

Cu ochii lui sprintari de chiparos,
Verzuiul vegetal... arzând frumos!

STIGMATUL

Dezgustul meu se vede, când trece grav se simte
E prea târziu amice, prea multe mi-ai făcut,
Atârnă funii aspre, spânzurători de vise
Înalte cât tristețea poetului tăcut.
Să nu mă cauți, mamă, matricola din școală
E doar un semn c-avut-ai în grijă-un școlărel,
Copilul de-atunci, maică, nimic n-a vrut să-ți ceară
În schimb, a vrut să-ți deie un zurgălău din cer;
Pe străzi sunt puse lațuri la colțuri insalubre
E prea târziu, amice, să-ți satisfac dorința,
Fătuci, mirese sterpe, cernite mițe-cutre
Se sclifosesc la gâde, spre a-mi grăbi sentința;
Hai, ocărăți poetul înalt cât o tristețe
Îngenuncheat la steaua albaștrilor săi ochi,
E prea târziu, amice, să vii să-mi dai binețe
Precum ți-arunci scuipatu-n dezgustul de deochi!
Decât să-mi faceți funii de osândit ca Iuda
Mai rău este blestemul din gura voastră șuie,
Arici în blănuri scumpe, poftiți, mâncați-mi turta
Osândeii muncii mele, stigmată-n patru cuie!
E prea târziu, amice, să-ți satisfac dorința,
Mă sclifosesc la gâde, spre-a-mi urgenta sentința.

CA O TRIREMĂ

Purtat de-un val pe chei bizare
Ca o trimă mă scufund,
Mareea iernii boreale
Ghețari împinge către prund.

Târziu, sub gerurile lunii
Au năvălit la țarm crăițe,
Aripi de nea și-au pus lăstunii
Pe brațe albe de troițe.

Degeaba cânți cu foc, chitară,
Vise de vară să-mi înșiri,
Sfioșii ochi de domnișoară
Plâng anii fragedei iubiri.

Încarcerat pe mări bolnave
Într-o trimă cu catarge,
Hulit de lume, scriu hrisoave
Citite doar de scoici și alge.

Mă poartă-un val pe chei bizare,
Mareea iernii boreale.

UNEI RÂME...

Ca niște râme ne prelingem
Închipuiri de șerpi sclifoase
La umbra fragedelor frunze
Strânse-n canale-adânci în lut,
Cu rădăcini de chiparoase
Aprindem plite unuroase
Și-ngurgităm resturi ce put.

Mărinimia unei râme
N-o mai avem, nici pe departe,
Când, afânat cernoziomul
Ca să hrănească-un chiparos,
Pe-a ei strădanii inelate
Din arături ne-nsămânțate
Va înflori un câmp mănos.

Aduc cântări acestei ființe
Cu obârșii nepământene
Pe coarda-ntinsă, spiralată,
Ruptă de plugul ce-a trecut,
Prin înmulțirile-i supreme
Îngurgitând bucăți de vreme,
Vor miresma... resturi ce put.

POȘTALIONUL

Galop de cai în mare treapăt
Poștalion pe smârcuri reci,
Gonind s-ajungă pân' la capăt
Nechează armăsari betegi.

Din zori pornit-au către noapte
Spre-aceleași ținte-oficiale,
Trăgând de oiștea ce desparte
Potcoave-n ropot de picioare.

Apoi, pe rând își schimbă tara,
Când șficuiți c-un bici de piele
De usturime-și rod zăbala,
Neavând ce ajutor să cheme!

De nicăieri spre nimeni-unde
Mă zgâlțâie la fund podișca,
Din cot țin frâie clăpăuge
Și-n mâna dreaptă, codirișca;

Hoții-n păduri să nu m-aștepte
Văzutu-m-ar, nu m-or vedea,
În zorii zilei, când va trece,
Pe-un nor de praf, caleașca mea

Ce-a străbătut în lung pământul
Și-aflat-a oameni neștiuți,
Pe-un plic am completat răspunsul
La „adrisanți“ necunoscuți.

Pocnesc din bici să trag-odată
De hamuri peste drumuri-șir,
Scânteie roata-n colț de piatră
Când trece dricul coviltir

Peste poieni cu smârcuri reci,
Înnădușind cârlani betegi.

FĂRĂ TUȘ

Poeți, fără tuș călimara
s-o umpleți, încerca să spună,
Pe gânduri căci fata morgana
pe toți laolaltă v-adună.

Ah, marele demon al firii,
neliniști de doruri supreme,
În clinchet talanții iubirii...
cercei și brățări de blesteme.

Condeiu-a rămas fără mină,
andreaua la toc nu-i grozavă,
Cu ochii pe zarea senină
privirea vă este bolnavă.

Poeți, s-a vărsat călimara,
sunt goală, încerca să spună,
De vin să vă umpleți cămara,
să scrieți pe clarul de lună

Neliniști de doruri supreme,
Cercei și brățări de blesteme.

EU VĂ DEPLÂNG

Sufăr tăcut, transpir în frig,
Mi-e pielea plină de sudoare,
Mă-nvârt năuc ca un tăun, visez mereu
Că sunt dosit pe străzi urât mirositoare,
Îmi fac un plan să mă răzbun
Și printre dinți înjur nebun,
... de supărare.

N-am să mă-ntorc nevinovat
La nesătulele-mi năravuri, principial
Și de cuvânt voi fi, nu-i nicio îndoială!
Ard pe nefoc, vorbesc în gând,
Simt cum priviri prin mine trec...
– Să nu-ndrăzniți! Eu vă deplâng, n-am să vă ies
... la socoteală.

Scos din logistici subversive,
Stigmatizat ca un evreu,
Durere, scâncet, frig, mizerii asta-am primit...
Ostracizare! Negociat într-un careu,
Gura nu-mi pute-a usturoi, nu mă dezic de ne-mpliniri,
Transpir frivol și n-am să-ncerc nicicând cu voi
... vreo împăcare;

Deci, vă deplâng... nu mă răzbun,
Mă-nvârt năuc ca un tăun
Pe străzi urât mirositoare.

ABISUL ERELOR

Am fost hrănit cu necuvinte
din panere îmbelșugate,
Prin mintea mea trecut-au gânduri,
suliți de foc, întunecate.

Nevinovat, o grea sentință
m-a ispitit să trec prin rău
Și-n jurul meu, noaptea adâncă
m-a prins într-un inel de hău.

Predestinat să devin rază,
nălucă neagră, o stafie
Lăsată doar să întrevadă
abisul ev, care-o să vie

Ecoul hăului satanic,
halou nedefinit de rece,
Deasupra soarelui organic
s-a așezat să-l întunece.

La răsăritul neluminii,
duhul de noapte se repede
Să prindă îngerii din ceruri
c-un laț de fum și flăcări-negre

A subțiat în câmp substanța,
cum intră firul prin andrele,
Lumina suptă de-ntuneric
s-a scurs în spații paralele,

Iar în paharele-etuve,
curgând ambrozii de îngeri,
Abisul erelor pleșuve
a odrâslit sclipiri de fulgeri!

La moara lumilor săracii
venind cu inima senină,
De steaua neagră și-au prins sacii
ca să îi umple de lumină...

Am fost hrănit cu necuvinte
din panere îmbelșugate,
Și-ndur povara ta, Părinte,
suliți de foc, întunecate.

CUVINE-SE

Cuvine-se să-ți cer iertare
Încearcă, doar, tot ce se poate,
Iresponsabile erori
Ce-am săvârșit adeseori,
Ca să mă ierți, îți dau dreptate...
    Și-atât de simplu mi se pare!

Ne-ncrezătorul început
Surprins în noi fără de noimă,
Orbit, c-un minim interes
Nedeslușit și nelumesc,
Trezit nervos ca după moină
    Este-un prilej nepetrecut

De nebunii în tot și-n toate,
Nerăbdător pentru-o-ntâlnire
După frustratele-mi chemări,
Adie vânt prin călimări,
Cerneli de dor, de rău, murire...
    E-atât de simplu, deci, se poate.

Încearcă, doar, o primenire
Cât mă iubești și-mi ești aproape!

IRIZE

Tunel săpat în piatră tâmpă,
Izvor prelins, firuț de apă
Ce prin rostura de la stâncă
La râu în jos, vadul își cată,
Sfredelitor prin întuneric
Ne va deschide-n zări porțițe,
La capătul lumii, tunele...
Izvoare limpezi, luminițe,
Cascade de safir din creste,
Săgeți cu vârful de opal,
Diamantin cioplind cuarțitu-n
Mărgăritare de cristal,
Lunecătoare prin firize
Cu clipocit de undă lină,
Fuior de vânt, vuiet de brize
La vad vor grabnic să revină.
După-nchistarea stâncii frize
În râuri de lumini... irize!

RĂTĂCIRI

Sfârșit de mai, sunt singur, e timp de rătăcire
Niciun răvaș primit, la poartă-am mărăcini,
Apăs pe clanța ușii încet, să o deschid,
Uitând că-i încuiată și-i cheia la vecini.
O liniște adâncă doinită de-o cicoare
Cruce de post îmi face, fiindcă-i sfârșit de lună,
În spate mă înțepă priviri iscoditoare,
Doi sfinți bărboși pe sticlă-au uitat
Ce-aveau să-mi spună!
Până-n pridvorul casei calc mușchi de mușețel
E rostuit cimentu-n fisuri cu vinișoare,
La fel de tristă-i curtea, pustie și mă doare
Precum o zvâcnitură de cârcel.
Un dud a spart podeaua să iasă prin ferestre,
Din mijlocul odăii a început să crească,
Am încă-n gură gustul plăcut al țuicii fierte,
Atent la jar fiind tata, să nu o pârporească.
Au răsărit lumini prin țiglele răskoapte,
Iar din tavan strelice mirosul crud al ploii
Și-a putrezit podeaua în scândurile sparte,
Mucegăit transpiră la colțuri căpriorii.
Lâng-un covor de zestre țesut cu floricele
E așezat tabloul de ginere-mireasă,
Din el, cu ochii tineri, părinții îmi revarsă
Mirajul amintirii... copilăriei mele!
Niciun răvaș primit, la poartă-am mărăcini,
E clanța încuiată... și-i cheia la vecini.

PENTRU-NĂLȚARE

Când nu ai aripi ca să zbori
Întreaga ființă trează-ți e,
pentru-nălțare,
Încearcă totul, ești dator,
Aripi spre slavă vei primi
Fie c-un gând, fie c-un dor
sau o chemare.

Nu aștepta să fii servit
Cerșind umil talanți străini,
luați de pomană,
Refuză ce-i necuvenit,
Flămând de ești, nu te-njosi
Căci are cine te hrăni,
din cer cu mană.

Și de te vei 'nălța, în schimb,
Prin jertfa trupului plătești,
osânda, mila, gândul rău,
Nu te sfi să te ferești,
Vei fi-ntărit ca să înfrunți
Prigoana ridicării-n zbor
la Dumnezeu!

AȘ DA TIMPUL ÎNAPOI

Aș da timpul înapoi
să întorc, dacă se poate,
Cu miros fin, de copoi
drumul pân' la jumătate
Tinerel, cu ochi de pluș
la mândre nedezmierdate,

Fiindcă dragostea-n culcuș
ghemuită stând, pe-o parte,
Prinsă-n corzi dezacordate
ce întinse de arcuș,
Fusta-n două-i vor desface
și-n vioară-o-vor preface!
– Zău, că nu m-aș mai întoarce
căprior scăpat din turmă,
Aș iubi și ce nu-mi place,
dar... cu mintea de la urmă.

MINȚIȚI FIIND

Întreaga viață am crezut doar ce s-a arătat privirii,
N-am cercetat cu ochiul minții evolutivul circumspect,
Umbrită fiindu-mi rațiunea de forma translativă-a știrii
Nu mi-am imaginat vreodată că tot ce văd nu e corect.
Și în derâdere luat-am istorii scrise prin jurnale,
Nereușind percepe date adevărate printre rânduri,
Arhive-ntregi cu pagini scrise au devenit, pe rând, anale
Citite doar de cariul vremii, la rozătoarele de scânduri.

Prin edituri s-au aciuat triști saltimbanci cu limbi sclifoase
Uitând să folosească tocul pe care s-a uscat cerneala,
Se vând ziarele la chioșcuri pe bani puțini, nu pe foloase
Căci nu le mai citește nimeni și de „deștepți” e plină țara!
La informația conexasă se cere spațiu pentru care
Este nevoie mai tot timpul de încă-o nouă corectură,
Parafrazată cu motto-uri, să dea o notă de culoare
Imixtiunea arhivată devine-n raft maculatură.

Arde prostia-n cancelarii, așa a ars Alexandria...
Ne uzurpăm unii pe alții ori ne împungem ca berbecii,
Tot timpul îndrugăm tâmpenii de când ne-a prins Euforia,
În ochi ne scuipe cititorii și în exil pleacă... poeții!
Privesc cum satu-mbătrânește și mor nemângâiați țărani,
Pe uliți nu mai văd trecând copii în straie populare,
Se-mpuținează credincioșii, bat clopotele a litanii,
Ascultă sfinții liturghia, citită în biserici goale.

Pământul, nemuncit o vreme, a transformat holda-n pirloagă
Ochii străini doresc cu poftă-al lui hotar în stăpânire,
Atac direct la limba-mi dulce, mândruțul nu-mi mai spune dragă
Ne-mperechem hidos, satanic, mireasa-i stearpă fără mire!
De parcă ne luminează-abisul, întreaga minte să-ntunece,
Ne-am recenzat să știm de unde vom face nația să piară,
Plecați, s-a spus, s-a dat poruncă de la un țaporin-berbece
Munciți în alte părți și-aduceți tot răul lumii din afară!

Ne-mpuținăm pe zi ce trece, aprig ne-ndeamnă-un dor de ducă,
Meschin se lăfăie subpleava malițioasă-n mârșavie,
Cu câte un schelet sub masă mai vor un os sau o ciosvârtă
La slobozirea unui sobor,chemați întru hirotonie.
Mînțiți fiind, vom bea delirul zădărniceii dintre neamuri
Întorși cu gând curat s-aducem pentru copii o bunăstare,
Ne-așteaptă curți paraginite, obloane-nchise, fără geamuri,
Ne-așteaptă patul de odihnă, hodorogit pe-a lui picioare.

Nu reușim să înțelegem, o vrajbă de noroc ne-ncearcă,
Pe lângă noi murgește aur, iar bogăția e pe clăi,
Copilul tău să nu îl vinzi la nimeni, niciodată, maică,
Așteaptă doar ca uzurparea să îi lovească pe cei răi!
Sub ce destin, cu ce osândă împărțășim din sfinți blesteme
Să tragem lanțul umilinței prin vrafal sărăciu de țarnă,
De ce-am permis răului sânge să curgă otrăvit prin vene,
Mînțiți fiind de toți macacii; ei la-nceput ne-au lins din palmă?

Ne desfrunzim în ramuri-cioate cu gust amar de uscăciune
Nu mai au cum să-nmugurească spre a rodi la Înălțare,
Îmbătrânit la poartă dorul, pleșuv, cu tâmplele-i cărunte,
Îl văd pensionar cum pune răvașe în cutii poștale.
Fiindcă-n derâdere luat-am atacul dur la limba-mi dulce,
Când recenzați de cancelarii să ne includă-n regiuni,
Pământul, obosit de viață, dorind puțin ca să se culce
La umbra nației române, capul și-a pus pe rădăcini.

Să-l zgârâie neisprăviții cu semne – cicatrici, cuvinte,
Dâre adânci brăzdate-n lut, litografii pe piele, riduri,
Încrucișate răsfoind calea aducerii aminte
Făcută parcă a-nțelege tot adevărul dintre rânduri.
Căci în derâdere luat-am istorii scrise prin jurnale
Ascunse de politicienii ce măsluiesc democrația,
Arhive-ntregi cu pagini albe vor deveni, pe rând, anale
Bune de ars în cancelarii, precum a ars Alexandria!

Miștiți fiind, vom bea delirul zădărniceii dintre neamuri,
Întorși la case părăsite, cu-oblonul tras și fără geamuri.

PESTE SCHELE

Unu-ntinde, altu-aruncă
    pe zid gletul cu-o mistrie,
O echipă-adhoc strânsă –
    neavând altceva, face
Cu cârlige pe funie
    înnodate la obroace
Peste schele legădate...
    luna-n raze-o-vor desface!

Unul trage, altu-apucă
    funii din obroc, obroace,
Tencuiala întărită-n
    soclul tras la poloboace
Îmbrăcat cu plăci de marmori
    peste-armura rostuită,
Monumentul de pe dealuri
    timpul înapoi va-ntoarce

Într-un cadru strâns de raze-n
    pedestalul ce se-nroată
Sub un clopot de lumină
    arcuită de obroc,
Sufală viforii la toartă
    funii de arnici desfiră,
Razele cu glas de harfă
    ning din cer sclipiri de foc.

Unu-ntinde, altu-aruncă,
    trei împing, patru apucă,
O echipă-adhoc strânsă –
    să îndrepte raza frântă
Pe o pânză de păianjen
    din trei funii înnodate,
Temător, domni-va timpul
    peste schele legădate...

CÂTE-NDOIELI

Nu-i cum speram, tot timpul iau decizii
Gândite prost, în pripă sau neverificate,
Inconștient îmi beau paharul cu iluzii
Pe limbă-mi curge setea din buzele crăpate.

Învârtoșat, fudul de propriile-mi tare,
Scrâșnesc din dinți privind la hoțul cel bogat,
Un gol imens îmi crește în suflet și mă doare
Câte-ndoieli cuprins-am și câte-n mine-ncap.

Nu-i cum doream și-adun încet zile pe zile
Pustii ca-ntr-o-nchisoare meritată,
Mă uit cu jind la alții, ce-au rafturile pline,
Cinstit e să n-am parte de ele niciodată!

O pagubă de gând mă ține la priveghe,
Căci sunt dator vândut și-am să mănânc curechi,
Timpanul încleiat de pori cu ceară veche
Parafinează calea-mi... și-am dopuri în urechi.

Nu-i cum vroiam, mulțimea e irațională
Un gol îmi crește-n suflet ca răul și mă doare,
Indiferent ce-aș face, nu ies la socoteală
Câte-ndoieli cuprins-am în propriile-mi tare!

CÂND SCUTURI

Drumuri lungi și porți închise,
lacăte pe uși de fier,
Pași mărunți trec, pare-mi-se,
pâ'n ce se topesc și pier.

Umbre strâns-împerecheate,
frunze vii pe ram, rodire,
Lacăte desferecate,
crini însângerând venire.

Ca un zvon de modă veche
timpul, undă cristalină,
Pe poteci lasă pecete-n
grămăjoare de argilă.

La o dată-n an din muguri
floarea-n rodii se revarsă,
Cu miros de crin când scuturi
urma-mperecheată,-ntoarsă.

Drumuri lungi și porți deschise
lacăte pe uși de fier,
Pași mărunți trec, pare-mi-se
cu parfum de crin, din cer.

ANIVERSÂND UN PRAG

Mă văd pe zi ce trece din ce în ce mai tandru,
Să nu spun trist, tandrețea-mi emană prevestiri,
Simt noi schimbări, majore, în trupul-candelabru
Din care, de pe brațe-i, se sting pe rând, lumini.
Aniversez o zi, un ceas sau poate-o clipă,
O strângere de mână, un dor după-un sărut,
O noapte fără lună, un zvon de viață-n pripă,
Un prag ce de la care am început să urc.
O, tu, oglindă-a firii, icoană-a ființei mele
Ce-ai odrăslit în casă pe-o creangă de liandru,
Cu mulțumire, Doamne, la rugile cristele
Adâncă bucurie-mi,... reverși prin Alexandru!
Căci, după Sânziene, o pricină m-obligă
Să îmi aduc aminte că sunt scânteie stinsă
În candelabru-pom, pe-un ram, pe-o rămurică
Timpul trecând s-o aibă, din când în când, aprinsă.
Corolă de lumină în propria candoare-i
Extensia de viață din aripile mele,
Diluviul cu meandre prin praguri la strâmtoare,
Aniversează treceri... de rugăciuni-cristele.
O noapte fără lună, un zvon de viață-n pripă,
O strângere de mână, un ceas sau, poate,-o clipă.

MAI TRECE-UN VAL

Mai trece-un val, mai trece-o zi,
Mă bate-un gând de-a ne iubi
Cum ne-am iubit, să fim din nou...
– Când vom mai fi?

Pe ochi îmi fulguie ninsori
La țârm bat brize, uneori,
Nici că mi-e cald, nici că mi-e frig,
– Doar tu mă dori!

Mai trece-un nor, mai simt o floare,
Ninge-n albastru a mirare,
Observ că viața vis a fost,
Și că mă doare!

Lacrimi pe buze lin cobor
Brăzdează-ncet curgerea lor,
Iubiri cât n-am putut să duc,
Simt cum mă dor!

Mai trece-un val, mai trece-o zi,
Mă bate-un gând de-a ne-ntâlni,
Chiar de nu știi, când vei afla,
– Vei mai veni?

TOPOGANUL CU TREPTE

Am ales de urcat topoganul cu trepte,
Oscilând transversal pe un drum fără țel,
Printr-o buclă de timp cu nuanțe discrete
Văd cum trece-nvârtit propriu-mi vis carusel.
Ca să pot să îl prind am ales de urcat
Și prin inima lui înălțat-am o scară,
– Ce emoții, ce drum, ce efort conjugat
Să ating un miraj pe-un crepuscul de seară!
– Ce-am făcut, am făcut, de iubit am ales
O fantasmă de gând cu luciri de opal,
Peste-o pustă de lume, tulburată de stres
Resemnat am privit la o stea în astral...
În sfârșit am ajuns, să mai urc nu sunt trepte,
Vrând-nevrând mi-am legat propriul vis de un trol,
Cu un lanț ruginit și-n extensii fluente
Topoganul din gând mă azvârle în gol!
– Ce emoții, ce vis, ce efort conjugat,
Ca să pot să îl prind, am ales de urcat.

DE-ATÂTA FUM

Odaia mea-i nezugrăvită...
S-o zugrăvesc, poate s-aștepte
De-atâta fum până și musca
Se dă cu capul de perete!

Aprind un muc de lumânare
Să fugă noaptea prin unghere,
Cu semne-ntoarse de-ntrebare
Ard toate mofturile mele.

O cruce mi-am făcut, întinsă,
Ca liniștea să mă cuprindă,
Privesc cum flacăra aprinsă
Lucește palid în oglindă.

Odaia mea-i nezugrăvită...
Aici trag iele despletite,
De câțiva ani nicio iubită
În ea, n-am mai văzut să intre.

MANTII DE PLUMB

– O, patule, cât ești de greu, în tine nu mai aflu tihnă...
Îți trag picioarele de plumb și-acum te car în spate eu,
Mă zvârcolesc smucit în somn, de obosit nu pot s-adorm
Năluci de vis am treaz fiind, iar tu
nu-mi dai deloc odihnă.

Nu știu ce rău aș fi făcut, căci la cretini eu dau socolă,
Mă obsedează insistent învățătura mea precară,
E prea târziu, am încercat și-acum în patul de ocară
Oricât de mult aș învăța, cu pat cu tot,
plumbul mă-ngroapă.

Aștept ofertele promise... cum telefoanele-s închise,
Sunt medium și devin apatic, sunt receptacul telepatric
Pe un dreptunghi ce-și zice pat și el, la rându-i, apăsător
De-aceleași griji, mantii de plumb,
cu mine-aduse...

Nu înțeleg ce se întâmplă, grăbit de timp intru în transă,
O venă-mi sângerează-n tâmplă, stigmă-stigmat sunt, paradigmă
Un cui îmi scârțâie la cap și îmi șoptește ce să fac:
Ia-ți patu-n spate, ține-l strâns și ieși pe drum
cu el, de umblă!

Năluci de vis am treaz fiind, fără prea multă judecată
Sunt mediu și devin apatic, sunt receptacul telepatic
Nu știu cât patul e de greu... acum, ce car în spate eu
Sunt griji de plumb, mantii de plumb,
plumbul mă-ngroapă.

RECRUȚI

Trompeta sună violent
Se strâng recruții în plutoane,
Stâng-drept, la ei zbiară-un sergent
Ițari, cămăși, ciorapi, paltoane.

Vlăjgani în frunte pasul bat
Și-n spate angrenajul mișcă,
Tropot mărunț, dar apăsător,
Centuri, bocanci, scurteici, plevușcă.

Din cot se-mpung diametral
Pe linii antebrațe drepte,
Cu șoldul ține un căprar
Pufoici, tunici, nădragi, bonete.

Flăcăi vânjoși în rânduri mișcă
Ițari, cămăși, ciorapi, paltoane,
Centuri, bocanci, scurteici, plevușcă,
Se strâng recruții în plutoane.

Nu mai vor bască, vor bonetă
Și-și pun țigara... la șosetă.

NISIP

Mi-e sete de ploaie, că-mi vine să țip,
Arunc o găleată adânc în fântână,
Cu lanțul o trag, apoi, cu o mână
La gură o duc și pe buze îmi curge
... nisip.

Privește cum plouă, cum plouă discret
Nisipul în lacrimi mărunte pe stradă,
O fată la geamuri așteapt-un poet,
Așteaptă să-i vină sub streășini,
... să-l vadă.

Mi-e sete de ploaie, iubito, și țip,
Te uită sub streășini cum plouă-a pustiu,
La geamuri îți bate un val de nisip
Pe stradă pustiul de lacrimi
... e râu.

STAMPE

1.
Vai ce decor, ce trist decor
Când amăgit de-o soarte,
Vai ce urât, ce vis urât
Să te-ntâlnești cu-o moarte!

Iadul din vis, iar s-a deschis
C-un aer de formol,
Îngerii toți din paradis
S-au îmbătat de-amor,

De-aia și mor, vai ce decor...
Ce trist decor!

2.

Era un frig înțepător,
Subțire ca o ceață,
O lună nouă-și despărțea
Banchizele de gheață.

Dintr-un tăiș la capul Horn
Pietrificat de rece,
Oceanu-n două Ace-Corn
Din Africi, ca să plece,

Să afle cât îmi e de frig
Cu tine lună nouă,
Întoarce-ți invers secera
Spre Horn... și-apoi să plouă!

3.

Cum bate trist, nimic nu-i viu
La căpătâi un clopot,
Din perna mea doar sâmbăta
Cad penele în ropot.

Un vaiet scurt de cucuvea
Sinistru-nchide-o carte,
Sufletu-nchis nimic nu vrea
Și nici nu cred că poate.

Bate un ceas, e încă viu
La inimă am crampe,
Neimportante și-i târziu...
Cad penele din stampe.

FLĂCĂRI GRI

De dorul tău se-aprind zărilor-n gri
Cu flori de mărăcini ce se-ofilesc,
Ard greieri pe miriști cântând cri-cri,
De focul tău, iubito,... și-i firesc!
Sineala gri pe ochiul meu în ceață
Ademenit cu chipul de păpușă,
M-a amăgit să cred că e verdeață
Și-alerg desculț pe-a miriștii cenușă.
Mi s-au aprins călcâiele zdrelite
Prin mărăcini în jarul nefiresc,
Rugul de foc din noaptea cernite
Stigmatate tălpi pe colți, împironesc.
Privind la foc cum arde-n flăcări gri
Se-afumă-n gând un dor ce mie-mi scapă,
Nu cred ce simt, nu simt ce pare-a fi
Și-alerg desculț smerit, cu crucea-n talpă.
De focul tău, iubito, ard zărilor în gri,
Ard greieri pe miriști cântând, cri-cri!

TRISTEȚI SOLITARE

Abia ce în lume plecat-au
Frumoasele clipe tăcute,
Tristețe în urmă lăsat-au
Duiioase-amintiri petrecute.

Întors de niciunde nimicul,
Ca ins renăscut din viroze,
Pe patul de nașteri ftizicul
Induce sarcastic psihoze.

Și azi ca și ieri interese
Deloc nu îmi par judecate,
Decât niciodată-nțelese,
Mai bine să plângă, uitate.

Misterul boemului carstic
Cu dogmele sale morale,
E-un ins pervertit și sarcastic
Ce cântă tristeți solitare.

AGENTURI

Un asediu informatic după marșuri triumfale,
Manifest, asediu tactic sau procuri
înșelătoare...

Un pârjol din gură-n gură, la un iarmaroc de țară
Agenturile străine, un spion secret
cătară;

Lunetiști din câmpul muncii, ostoți c-o stea brigandă,
Linguroși, slinoși ca dracul pe-un angajament...
o scaldă.

Interesul se produce mascat prin extrapolare,
Urechi mari și clăpăuge, la birou
ascultătoare

Orice cuget zăpăcind, pe canale deranjante
Cu dopuri de-amfetamină-n... rațiuni
irelevante.

Dorm bordeie liniștite, lâng-un iarmaroc de țară
Agenturile române... un spion străin
scăpară.

ÎNDELUNG-RĂBDĂTOARE

Îndelung-răbdătoare, tu, vreme,
Rădăcină-a temerilor mele,
Predispus a primi anateme
Mi-ai luat între timp din putere.

Și acum simt cât ești de trufașă...
Răvășit, apăsător de angoasă,
Cu capacul deschis, o gheboasă
Mă ridică din scrin ca o moașă!

Grăbitor e din sfinți să învie
Timpul-trup deslușit peste veac,
Cromozomul genom sub capac
Izvorî... vis de viață să fie!

Bucuros de a morții scăpare,
Temerar pe un soare târziu,
Am răspuns la apel c-am să fiu
Răbdător, pân' la a zecea-ntrupare!

– O, ce timp netrăit, o, ce vis premonit,
Dup-o vreme-ndelung răbdătoare!

MOTANI GONACI

Aud prin târg că nu va mai fi carne
Și la tarabe se vor vinde muște,
Sigur, atunci cu toții vom vrea arme,
Nu vom lăsa pe alții să le-mpuște.

Ca să trăim, ne vom schimba meniul,
Țintind pe străzi insecte culinare,
Cu-alice azi, eu mi-am umplut chipiul
Și-am trei motani, gonaci la vânătoare.

– Albinele, am zis că nu merită
A fi-mpușcate precum toate cele,
Roiul întreg, chiar matca răzvrătită
Am s-o oblig să îmi aducă miere!

Furnici, țânțari, tăuni trec îngroziți
Pe caldarâmul ud al străzii goale,
Trop-trop, se-aud păduchii-mpotcoviți
C-un zdrăngănit de linguri, cratiți, oale.

Ebree – licurici ca din poveste
La pielea mea simțind că e sărată,
De mă înțepă-o găză sau vreo viespe
Cu iod mă frec o zi, ca să îmi treacă.

Oricât de mult mi-aș fi dorit să aflu
Vânând insecte vara și, de-a valma,
Răspuns nu am găsit, pare-un miracol
– Pe unde stă ascunsă musca, iarna?

Intrați în vânatoarea cea de criză,
Motanii mei gonaci carne să guste,
Neinstruiți și scoși dintr-o valiză
În tumbe sar pe câmp după lăcuste.

Un stol de libelule ne conjură:
– Vin viespii africane, o oștire...
S-aveți din timp muniție destulă
Pentr-un război de supraviețuire!

Ca să trăim ne vom schimba meniul,
Pușcă mi-am luat și-alice... cu chipiul.

CÂNTEC

Foaie verde rostopastă
Dor de drum și floare-albastră,
Cu aghiazmă de mărar
Pritrocii dragostea noastră

Dor-doruț, cobori din cer
De trei ori pe zi disper,
Blestemat spun: lerui-ler!

Drum pe zi încremenită
La fereastră ca un dar,
Prin grădina adumbrită
Zbor prăpăstii, așadar

Dor-doruț, cobori din cer
De trei ori pe zi disper
Blestemat zic: lerui-ler!

Foaie verde-altoi de viță
Dor de drum și floare-albastră,
C-un parfum de garofiță
A plecat dragostea noastră.

Unde-o fi, numai ea știe...
Dor-doruț cu rostopastă,
Vai și-amar, mai ales, mie!

SMINTITE SECHELE

Pe spate un vânt ca un șal mă atinge
E rece și râd de plăcere,
Nervos râsu-n hohot mă strânge:
– Stai, bre, că mă-nțeapă discret
Aceleași smintite sechele!

E vară, deranj, neliniște-n somn
Copacii pe stradă oftează
Din pricini mărunte, frenetic agon,
– Isuse, ce vreme, ce ziuă...!
Mă udă, e cald și burează.

De timpul ploios, puțin cam ciudat
Amanții profund se-ntristează,
Aud răbufniri de poet disperat:
– Stați, bre, că un vânt furios
Smintite sechele-mi brizează!

Mă plouă încet, discret și bizar
Mi-e rece, sunt ud pâ'n la piele,
Pe spate m-atinge un vânt ca un șal,
– Stai, bre, că-mi burează-n zadar...
Aceleași smintite sechele!

CERNITUL VOAL

Când s-a crăpat de ziuă, tu m-ai trezit din noapte,
Frumoasa mea cernită, c-un voal de amnezie,
La crucea-ntâmpinării de dragoste se poate...
– Ne-am întâlnit? Eu nu știu, doar Dumnezeu, El știe!
C-ai deșteptat eresuri din consolări absurde
Și-ai plămădit din vreme minuni în somn, firești,
Ce vis, ce ochi, ce iriși, albastrul mă străpunge
Când de pe frunte voalul de nouris risipești.
Ascult glasuri de păsări pe poarta larg deschisă
Poftindu-mă-n afară, la vânt să înalț inmuri,
Cu slava bucuriei din mândrul soare-aprinsă
Pătrunzi adânc în mine tu, Doamne,-n cânt de triluri!
Și-mi întărești nădejdea de primenire-n suflet
Căci prin a mea greșeală mi-am afixat mândria
– Îndură-te, Mărite, de tot ce fac sau cuget,
Sunt om și din neștiință ți-am încercat mânia!
M-am lăcomit cu visul speranțelor absurde
La crucea-ntâmpinării, când m-ai ținut aproape,
Ai retrezit dorințe, fioruri... ah, ce crude
Sunt crucile pierzării-n cernitul voal de noapte!
Vroiam să spun că viața-i, frumoasa mea, cernită,
Iubita mea din vis c-un voal de amnezie,
– Ne-am întâlnit? Eu nu știu când s-a crăpat de ziuă,
Nu-i nimenea să-mi spună...
Doar Dumnezeu, El știe!

PITIT SUB O PERNĂ

Ascultă la mine, iubito,
nu plânge, nici teamă nu-ți fie,
Când haita se strânge și latră
tu frica transformă-o-n mânie!

Căzut-a pe mine năpasta
căci coada pre coadă-mbârligă,
Degeaba mă ceartă nevasta
cu vorbe urâte și-mi strigă

De bârfe... că, – uite – ce fac!
stridentă în voce, dar fermă,
Întreabă de tine, iubito, eu tac
cu capul pitit sub o pernă.

La gard precupeți curioși
furiș ne ascultă, veghează,
Așteaptă să-nceapă concertul
și asta mai mult mă-ntristează...

Nu plânge, nici teamă nu-ți fie,
tu frica transformă-o-n mânie!

TRECERE

Satul din copilărie
Îl trec rar
Și-ngândurat,
Peste curți paraginite,
Printre garduri șubrežite
Ochii-l simt împuținat...

Doar un vânticel adie,
Ca un zvon
De fân uscat,
Mir din iarba pământie
Timpul, fulg de păpădie,
Zboară-ncet și neschimbat!

ÎNTRE Da ȘI NIMIC

Aș dori să fiu mic, cât se poate de mic,
Înlăuntru constrâns din mai mic, spre nimic,
Fără formă sau chip, fără trup
Să nu am nici măcar orizont de trecut,
Gol de timp, punctual, infinit de tăcut
Pe o rază-mprejur, con de umbră pierdut
Ce strigat la apel, va lipsi abătut!
Aici dorm, aici stau, între Da și nimic,
Dacă mor când spun Nu, pe un drum hărăzit
Netrecut printr-un loc îndeajuns chinuit,
Între Da și nimic, sunt o umbră, un pom
Dacă-s viu și pășesc, sunt o urmă de om
Cu un chip deșirat peste-o viață de ins,
Când mă doare sunt dor, înlăuntru constrâns,
Rupt în zdrențe de timp, filfizon încrezut
Ca un puști lăudat ce acceptă, prostiț,
Că-ntre Da și nimic, mai sunt gropi de umplut
Cu fantasme-n pustiul de timp infinit!
– Cât de mult mi-aș dori să nu fiu...
Trup de om, îndelung-chinuit!

LA MAREA EGEE

Călare pe fulgeri, cu brațele goale,
Tristeți scânteind curcubeie,
Gonind amintiri prin pădurea de ceară
Doar luna-n oglinzi peste ape mă cheamă,
La Marea Egee.

Să zbor, de-altminteri, mai sus decât vântul
Nici dorul nu poate pe nori de aramă,
Mă doare Egeea întinsă ca untul
Cu lame de săbii înfipite,
În propria-mi rană.

Mi-e rana adâncă și sânger, femeie,
Prin marea cu valuri de ceară topită,
Orbit de-amintiri am să-not prin Egee
La țarm să ajung,
Pe un banc de pirită.

Uitând adâncimea durerii când sânger,
Tristeți de cristal din pădurea de ceară,
Pe spinii-nfloriți de pe plajă voi pune
Egeea întinsă ca untul,
Încet, să n-o doară...

Tristeți din pădurea de ceară topită
La țarm am s-ajung să le pun,
Pe un banc de pirită!

NUDICE CUPE

Gânduri ascunse, femei despuiate
Îmi fac reverențe. Cornul de cerb
Șade-amorțit la poarta iubirii, aproape
Ciuta-i închisă cu gratii, în șapte lăcate.

Ochiul genunchilor ore în șir
Alunecă lin, pe pielea mădurelor tale
De iarbă. La fereastră cu dor, se aprind între timp
Fânul cosit, gândul ascuns și felinarul de mir.

În pădurea virgină-am s-ajung
Și-am să văd cum se varsă lumina din stele
În mine. Îndată aprins am să ard,
Mirul de uns, de pe coapsele tale virgine.

Calul cel blând, tropote lin
Să-ți alunge durerea departe,
Stoluri de păsări așază pe umerii mei
Ulcioare de lut cu pelin, să mă sting, de se poate...

Nudice cupe își varsă probonul
La poarta iubirii din mândra pădure-nsetată,
Gustă pelin tropotul lin, ciuta își scoate priponul,
Cerbu-i desface la gratii, șapte lăcate cu cornul!

Gânduri ascunse, femei despuiate,
Nudice cupe, gratii deschise și multe,
Și multe... păcate!

ȚIPĂȚUL

Cântecul meu se aude precum
Țipătul privighetoarei înjunghiate;
– Ei, și?!
– Cum, ei și,... uite că s-a crăpat de ziuă!
Cârduri de ciori se rotesc croncănind
Deasupra macadamelor de gunoi ale urbei,
Să-i găsească leșul până la apusul soarelui;
Și așa, s-a petrecut de ziuă...

Undeva, prin spatele gării
Trec navetiștii, lanțuri de oameni
Mână de mână-nșirați
De-a lungul căilor ferate,
Legate prin traverse cu ace, în intersecții;
– Ei, și?!
– Oricum, vor ajunge cu toții la destinație,
Să se culce puțin!

Privighetoarea a tăcut;
Deasupra orașului, Luna
Alungește chipuri de ciori despuiate
Prin crânguri de plopî, foișoare priveghi
Pentru noapte. Fantome de fum caută
Resturi prin bene cu ochi de lilioci.
Nimeni nu cântă: – E bine?
– Ei, și?... e liniște!

COROANA REGALĂ

Ce lume smintită, ce lume neroadă,
Sicrie de marmori, sicrie de flori,
Tocmește Gaborul doi hoți și comandă
Să fure din criptă coroana,
Coroana de aur a regelui Cioabă!

La capul defunct cu jalba în pungă,
Știind că-i de ros în priveghi la țigan,
O lume pestriță ca musca la strungă
Venit-a cu salbe
Și lanțuri de aur pe gât,... venit-a să plângă;

Gâlceavă în șatră, în piețe și-n baruri,
Un rege-a murit, cei vii să trăiască!
Bărbații pur sânge, regenți peste clanuri
La cloaca de aur
Se ceartă-ntre ei și se spurcă, pe neamuri;

Inele, manele, cosoni și mărgele,
Pretenții țâfnoase de prinți și-mpărați,
Doi regi într-un cort căldărar...
– Sunt probleme!
Alegeri cu prapori, bătăi pe insigne... și steme.

O țară de neaoși, o țară pungașă,
La greua numire de domni în stabor,
Spectacol hazliu la moartea părtașă
De musai, să vină pe tron
Chiar un şuț, fiu de arhont,... bulibașă!

Ce lume smintită, ce lume neroadă,
Să-l bântuie aprig pe cel răposat,
– Alegeți un sceptru, alegeți degrabă!
– Veniți, că se fură coroana...
Coroana de aur a regelui Cioabă!

IDEM

Un alt model cu forme fine
Nectar, polen, fîor de nea,
Dulceți, ifose feminine,
Aceași ochi... și-asemenea.

Vin din amurguri violete
Păsări la cuibul părăsit,
Precum virgine desuete
Cu fire-n păr de fân cosit.

Eu am jurat că-mi țin cuvântul
Și voi iubi aceeași floare
Indiferent unde mi-e gândul
Când trec virgine liberale!

Amanta mea este-o artistă,
Cu buze dulci, fîor de nea,
Gîndesc: – Ca ea nu mai există!
Totuși sunt... multe-asemenea.

CARUL DIN CER

– Ho, stai, căluț nebun, greșit-ai iarăși drumul!
O rîpă-n jos vinuește și-o negură se lasă,
Cu un ocol din pinteni, cal-călăreț sunt unul
Precum fantasma lunii ivită-n păclă deasă.

Sar din potcoave cuie și-am în picioare ghete,
Drumul e-ngust și-nchis, iar lumea-i ca o sfoară,
Când nepăscut la oiște, tu tragi pe îndelete
Carul pe bolta nopții, spre steaua mea polară!

Ne-apropiem de casă, miroase-a vin de toamnă,
Cărările din ceruri cu toate se-mpreună,
Tăria unui munte potcoava ta o sfarmă
În aburi albi pe fruntea-ți, ca laptele de mumă.

Dăm împrejurul stelei precum lumina-n ventre
Nu-i crâsmă și nici han, unde putem noi trage,
Aș bea tot mustul toamnei stropșit în șapte vedre
Și scurs, ca raza lunii, prin largele-i dăoage.

Descălecat-am murgul să mă-ntâlnesc cu mine
În pusea casei șubrezi, de nerecunoscut,
Călătorind prin stele, străin de omenire,
Văzut-am doasca lumii... pe bulgărași de lut.

Și m-a cuprins o frică... întors în noul ev,
N-am cum să-mi uit menirea, nici calea, nici solia,
Simțind răsuflul gheenei venită s-o aleg,
Am doborât cu pumnii și palmele... stihia!

Mi-e-ncremenită sinea, tresar când vine hăul
Precum o rază frântă ce se separă-n două,
Târâș printre vedenii, am repornit rondoul
Ca unică scăpare spre pisc, în lumea nouă.

Din neguri, uliul groazei m-a apucat în gheare
Și-am prins curajul mierlei scăpată printre tufe,
Nu-i nici coincidență, nici pură întâmplare,
E doar răgazul vieții pre moarte să răsuflă.

Dacă mi-e scris în frunte și-i dăltuită-n gene
Minunea care este... petrecător-tăcută,
Deschid larg, ca să treacă pe ușă fum de gheene
Înfășurat cu hăul din bezna nevăzută.

Căci m-am rugat la Domnul, de rele să mă ierte,
Când sus pe cerul nopții trimis-a două care,
Spunându-mi c-am de-ales doar una din oferte:
– Spre viață cu cel mic, spre moarte cu cel mare!

– Hai, vino iute, vino, tu, murgule, de-ndată!
S-a luminat de ziuă, păscut-ai jar din stele,
Îmi sună iarăși ceasul din lumea aialaltă...
Secunda, ora, ziua, bătut-au căteștrele!

O răpă-n jos vuieste și-o negură se lasă
Drumul e-ngust și-nchis, iar lumea-i ca o sfoară,
– Hai, vino iute, vino, să tragi prin pâcla deasă
Carul pe bolta nopții,... spre steaua mea polară!

CERNE

Motto:

Hristos n-a fost, nu va veni,

Pentru că el,... – El Este!

Omul, în schimb, a fost, va fi,

Deoarece, Nu Este!

Cerne, Doamne, cerul, cu sita ta deasă
Cioburii luminii-n raze de mătăasă

Din slava puterii, Doamne, să adie
Peste fața-mi plânsă câte-o bucurie

Presară-mi pe rană praf de aur moale
Deasupra durerii-n pudră de ninsoare,

Șterge cu marama albă a blândeții
Lacrime din ochii dulci ai tinereții

Ningă peste fire ferezar de lună
Tu, la căpătâiu-mi verde, frunză-adună,

Deschide cu cheia taina din izvoare
Și revarsă viața-n flori de lăcrămioare.

Mângâie-mi obrazii cu-aripă de înger,
Treci prin sită, Doamne, razele-ți de fulger,

Cerne, Doamne, cerne... și cu sita mare,
Să plouă-n albastru, lacrima de soare.

Cum mi-o fi ursita: mică, mare, deasă,
Doamne, cerne viața-n... raze de mătasă!

CARELE

Aurul potirului,
Tămâioasa de pe oage,
Vinul bun păstrat în doage-i
Sângele bețivului.

Mi-am pierdut încrederea
Fără aripi împrejur
Și cu ochi de abajur
Toate-mi merg, 'a-ndoaselea.

Fetele cu oalele
Ce se sparseră-n răscruci,
Îngenunche și-și fac cruci
Pentru-Acela, Carele...

Cu-o mârțoagă,-nspre apus,
Cât a fost ziua de lungă,
Slab, întins și mort în dungă,
Tămâiat cu vin m-au dus...

Fetele cu oalele,
Sângele bețivului,
Aurul potirului,
Pentru-Acela,... Carele.

TE ROG, ACUM...

– Te rog, acum, dacă dorești să pleci,
Stinge-mi lumina și de storuri trage,
Adună-n pliuri noaptea din poteci,
De pe pervaz ia floarea care-ți place!

Mai lasă-mi atârnată luna-n cui,
Când mă întorc să nu mă-mpiedic iară,
De urma împietrită-a nu știu cui...
Ce talpa vrea să-mi muște ca o fiară,

Căci am purtat mereu pantofi cu dungi
Acomodat pretențiilor tale,
– Și nu uita, pe clanță, dacă plângi,
Să-ți lași amprenta proaspătă și moale!

Încrezător într-un alint ce gustă
Din molipsirea-i crâncenă de tine,
Ca un păianjen pustnic eu, pe fustă,
Țesut-am pânză albă și subțire.

– Te rog, acum, frumoasă meteoră,
Să pleci ușor, ca într-un ritual,
Limba la ceas dă-o-napoi cu-o oră,
Să-ți pot lua amprenta... gradual.

ROMANȚIOS CRISTALUL

Miroase-a struguri copti și-a sâmbure de prună
Vaporizând miresme de foc pe corzi de viță,
Cristalul alb din nouri răciți într-o lagună
Romanțios prelinge-n șiștare prin bundiță;
Îngreșat de apă ca un vampir feroce
Amirosind savoare de nestemată rară,
Voi bea până și stropul însângerat al crucii
Din inima lui Crist, pe lespezi de carară!
Ucigătorul damf, izbuc în oala-adâncă
Rachiul fiert pe zeama strelidelor de jad,
Răcit „la piațeta“ crevaselor de stâncă
E strâns în butoiașe din lemn uscat de fag;
Alții-ar dori să fie ‘nălbit cu foi de dudă
Ușoară, cu cercei și cu măргеle-n nas,
E limpede licoarea, strelice și-i zăludă
De când pe etichete, zarafii-au scris Vinars!
Încât pre limba țuicii, amorezați, poeții,
Secătuiți de focul miridelor de vară,
Cu buzele uscate se-ntorc în dosul pieții
La sânul blândeii toamne, cu sfârcul cât o pară!
Amirosind savoare de foc pe corzi de viță,
Romanțios prelinge cristalul prin bundiță.

VOROBITĂ

– Cui să mă plâng?
Doar ție, ce taci tăinuită
Depart-e-ntr-un gând nenăscut,
Vis neștiut, zbor petrecut,
Dorință a stelei din cer
Vorobită...

Ferește-mă iară
De lumea țicnită
Când toate sunt vechi și fără motiv,
Sinistru te vrei tâlcuită
– Hai, stinge-mi lumina și-adun-o,
Cu grijă în cută la tiv!

Cuvântul mă doare,
– Tu știi și-mi ascunzi, prăpădito,
Tabloul din cer cu iluzii,
Acordă-mi o șansă când sunt la strâmtoare
N-am sânge și-astept de-cu-ziuă,
Un bon de accept la perfuzii!

O, viață a inimii mele,
– Cui să mă plâng?
Doar ție ce taci tăinuită,
Depart-e de lumea țignită,
Dorință a stelei din cer...
Vorobită.

VINĂ ALBASTRĂ

Copila desculță din sala de gară
Cu mâinile-ntinse se roagă retrasă,
Suspină încet minunea amară...
– N-am bani și-s gonită de-acasă!

Ia foc orizontul albastru pe fire,
Se-aude și-un pocnet de șină,
Marfarele trase-n triaje sunt pline
Miroase-a petrol, a cărbuni, a benzină...

Sărmana copilă din țara bogată
Cerșește cu mâinile-ntinse, o milă,
Pe linii trag trenuri, așteaptă și pleacă
Trolee pe fire-n albastru, lumină...

Nervoși, călătorii la fata sărmană
Se uită, se strâmbă și trec... fără vină!

LA ROȘIA MONTANĂ SAU POIENI

Nu sunt garant pentru lucrare-aceasta,
N-am contractat cu nimeni un ban peșin,
Un pisc și-a scuturat de trei ori creasta
Și nu mă dau înfrânt, încât să leșin!
– Scurmă-n cenușa muntelui cel faur
Iubito, vezi de încă mai e caldă,
Poate-ai să dai de vreun ibric de aur,
Să bem cafeaua liniștiți în haldă.
Pe pielea mea a înflorit cangrena
În pete mari ca floarea cianurată,
Mă plouă-n cap cu stropi de-argint migrena

Talpa de bou s-a argăsit murată;
Un șarpe a scăpat din munții puri
Urlând cu cap de lup înspre oraș,
Duhnind a mortăciune și-a cianuri...
Curge-n acizi, la iazul din fâgaș.
Curând, pe munți nu vor mai fi oieri,
Nu sunt garant, n-am contractat bani peșin!
    La Roșia Montană sau Poieni
    După-o cafea... eu am simțit că leșin.

ÎMPARTE

Pomana morții mele de-o fi nuntă,
Prăpăstios s-or bucura săracii,
Pe fluiere de os cânta-vor viermii
Și de pământ vor fi făcuți colacii.

– Femeie, hai... și suflecă-ți cămașa,
Să învârtim o horă-n curtea mare,
Cum nu mai sunt, învârte-te, tu, așa...
Și tropote cât poți din mădulare!

C-am fost născut în zodia cățelei
Hrănit ca un buldog de la oraș,
Nu m-am ferit de chea-ul cucuvelei
Iubind cântarea mierlei, din ogaș.

– Femeie, hai... și suflecă-ți cămașa
O horă să-nvârtim, dacă se poate,
De m-ai legat, tu slobozește-mi fașa,
Câte-un colac, la cei săraci, împarte!

Să-mi zică bogdaproste, fiecare,
La nunta care e... și ne desparte.

SĂ MĂ ABSOLV

Nicicând n-am fost mai trist, așa ca-n ziua asta
Și-am căutat motive printre-amintiri să aflu,
Mi le-am găsit posace, m-o fi lovit năpasta,
Mi-am zis, nu știu ce e, ce-o fi și care-i leacu'?

Năduf, blestem, destin sau, poate, vreo osândă
De la iubiri pe care lăsatu-le-am deoparte,
Mă tot gândesc la ochii ce i-am făcut să plângă
Și căroră promis-am să le trimit o carte ;

– O, bată-te norocul, pe tine, vârf de pană
Cât de ușor îți este să te streкори pe rânduri,
Prin fiece zvâcnire îmi scrijelești o rană;
Eu limpezind cuvinte, cuvintele-mi le tulburi!

E bun și-un sms, transmis, fiindcă-i la modă,
Dar mă încurc pe taste, slăbită-mi fiind vederea,
Cu gândurile-n deget voi iscăli o vorbă
Să mă absolv de vină și să le-alin durerea.

– Din nou m-apucă dracii, furii, nevroze, temeri,
Că nu mai sunt capabil trei vorbe să îmbin
Spre-a m-absolvi de vină, frumoșilor luceferi,
Din ochii plânși pe-obrajii cu pielea de rubin

Și buzelor dulcege precum salcâmu' -n floare
Mă răscolesc fiorii, sunt amețit de minte
Nu știu, poate-i simbria de plată la uitare...
– Pedepsa meritată, ce trebuia să-ntâmpale!

De la iubiri pe care lăsatu-le-am deoparte
Și căroră promis-am... să le trimit o carte.

LA PERIPRAVA (deținuților politici)

Suntem creștini cu toți, Ficior,
Așa-ți spun eu, ce să zic: – „Brava”!
În schimb, doar apa-i împuțită
Și-i cu nămol, la Periprava;

– Ce foame mi-e, mănânc în vis
Un abur de-arpacaș subțire,
Sunt tânăr, vlaga mi s-a stins
Țânțarii-mi sug sânge din vine.

Un pat de armă mă îndoaie
Cu glonțul pregătit pe țeavă,
Am fierbințeli, transpir, ce zoaie!
În apă, trestia... e lavă!

Pentr-un lăstar netuns în urmă
Am fost chemat, bătut cu zel
– Doamne, ce om, ce târâtură,
Ce dascăl, gardian tembel!

Cântă în draci un bou de baltă
Umflat, orăcăie-a paradă,
Văd șerpi prin trestia înaltă
Pe mine-s lipitori, grămadă.

Stive de stuf, maldări de papuri,
Norma de muncă-i vlăguire,
Zboară-albatroși în cârd pe lacuri
Deasupra-ne, spre mântuire.

Printre mormintele obscure,
Undeva-n dos, la cot de gârlă,
Sute de morți în gropi comune,
Os lângă os... legați cu sârmă.

– Călău școlit, fără-omenie
Ficior dement, tu, ești satana!
Înjuri și-acum pe Crist, din cuie
Și nu-l dai jos, să-i vindeci rana...

Doamne, ce om, ce târâtură,
Satrap cu drept de-njunghiere
Plătit de stat să dea prescură,
Morții numită... grațiere.

– Mă arde trestia, e lavă
Cu gust de sânge, Peripravă!

MULTIPLICARE

Multiplicat vei crește, ca om din zece-n zece
Și alte zeci pe urme de câte zece-n chip,
Vei fi egal numeric cu plaja de nisip
Tu, crug din nodul firii, ce va să se dezlege.

O, dulce primăvară, cel care-a fost, nu este
Și nici va fi un ultim calic să risipească
Măduva sa de plug, în brazda muierească
Cu ea pe umeri țoală, pe trup sau, poate,... peste!

Din mugurași învie și crește-n noi tipare
De frumusețe frunza trecută-n adormire,
Ultim vrășmaș urmașul, ca spor în devenire
E crainicul din urmă-al... poveștii următoare!

Eu mă-ndoiesc, de altfel, că tu vei fi risipa
Cuvântului cel tainic când mă descurajezi,
Nu îmi răspunde aspru, îți cer doar să urmezi
Lucrarea vieții-mi care, la moarte-i dă cu tifla!

Fii tu, al meu copile, viril și pe de-a-ntregul
O specie mai rară sau nou descoperită,
Ia-mi nume, dă-mi preochiul neadormit de clipă,
Implică-te-n nerostul afront numit integrum.

Multipliat vei crește, ca om din zece-n zece
Tu, crug din nodul firii, ce va... să se dezlege.

OCHIND LA FIARE

Veni-va vremea când să plec la drum
Scăpat de griji și fără precupețuri,
De prieteni îndrumat cu politețuri
Va trebui să mă despart, oricum!

Când, hăituit în propriile-mi tare,
Gonace prin păduri, eu fiind vânat,
Cu zilele-mi săgeți în omoplat
Am fost rănit de timpul-vânător, de fiare.

Și m-am ascuns prin chipuri necioplite,
Zălog la piatră, lemn, îngheț sau har
Din spectrul omenesc ca să dispar
Cu faptele-mi 'de-ajuns nenorocite...

Să pot mărturisi înverșunarea
Ce pasul mi-a zdrelit, fugar, pe drumuri
Exfoliat de relele din juru-mi
Gonac întruchipat, gonind scăparea...

Aceste versuri, dacă lăcrămează
Pe ochiul minții-mi, prieten bănuț,
Vei fi și tu, la rându-ți, hăituit
De-aceiași vânător... ce ne vânează!

Scăpați de griji și fără precupețuri,
De prieteni despărțiți, cu politețuri.

ÎNGERI SFIOȘI

Un fulger m-a lovit din întâmplare
Pe bulevardul slavei tale, Doamne,
Unde lumina va... să ne încarne
Zebre nu sunt, nici pas, nici semafoare!

Există doar un loc pentru refugiu
Marcat cu nori zădărnici a ploaie,
Tărâm uitat, cleios și plin de zoaie
Punct cardinal de lacrimi, subterfugiu.

Spital cu îngeri vii în rezidență
Întâii avortoni duși sub escortă,
Îngenuncheați de-a grijilor cohortă
Spre rai așteptă-n rând, la diligență.

S-au prezentat sfioși, cu crucea-n palmă,
Bilet de dus pe lumea de niciunde,
Îngeri grăbiți, necugetând să-nfrunte
Sublimul dureros de fulger-armă!

Adânc înfierbântate și-n infecții
Vor leșina plăpânde „marmuze“,
Cu lapte cald din sânii storși pe buze
La îngeri lepădați în intersecții.

Există doar un loc pentru refugiu:
- Punct cardinal de lacrimi, subterfugiu!

ETREL DE FOC

Mă simt flăcău, dar sufletul mi-i matur,
Oglinda văd că nu m-arată altfel,
Etrele de foc, văpaie-s... nu mă satur,
Scânteie sunt pe fire de sparanghel.
– Cum aș putea să mă dezbar, femeie,
De trupul tău croit în forme fine,
Cine-ar putea obolul să îmi deie
Fagur eu fiind, tu, stupul meu de-albine?
Miroși a câmp, miroși a iasomie,
Pielea de jar ți-a foc în obrăjori,
Rimelul buzei proaspăt mă îmbie
Cu busuioc crețun la subțiori...
Un nu știu ce netrebnic mi-e-mpotrivă,
Îl văd că-i între noi, să ne despartă,
Aș vrea să-ți fiu la urdiniș ogivă
Și să-i explod în ochi, ca o petardă!
Mă simt flăcău, dar sufletul mi-i matur,
Etrele de foc, văpaie-s,... nu mă satur!

SEMNE

Ne-am expropriat prin fugă, când la porți bătea stihia
Undeva, pe cursul gârlei prin bulboane noroioase,
Șiruri de mașini parcate spre ogașe fiind împinse,
Crapă poduri, străzi și case, cât se văd pe ape-ntinse;
Se aude din străfund, cruguri cum se-ntredeschid,
Nu ne iartă iar telurul, după ploii fierbe galațiul,
Apa scursă din diluviu a lăsat urme pe zid,
Sinistrați se văd la poartă adunând nămol cu brațul.

Se cutremură pământul, duduie a prăbușire,
Strat pe strat se nivelează-n unduiri lunecătoare,
Merg pe drum acum versanții, din cer plouă în neștire
– Va veni apocalipsa..., semnele-s înșelătoare!
Mii de cetățeni scandează: – Lăsați munții noștri-n pace!
Fronturi largi deschise-n grabă se și văd exploatare,
S-au dat legi nelegiuite, se dinamitează-n arce,
Muntele-i cărat cu duba în cianuri saramurate.

Mă și văd trăgând la oiștea vagonetilor de mină,
Să-i așez undeva-n parcuri, pentru a vedea de-aproape
Cum ni s-a furat trecutul sau a ars ca o feștilă
Trădați fiind de furii țării, prin explozii controlate.
Îmbulziți ca inu-n traistă pe-un fitil ce va s-aprindă
Fac corvoadă rânduită înspre bănci elvețiene,
Arză proștii-n stradă noaptea: steaguri, cântec, colindă,
Pleacă aurul și-argintul, din cianuri sargețiene.

Sute de bătrâni se-mbulză, de potop fierbe galațiul,
De trei noți ortacii noștri sunt șoferi cu preaviz,
S-au reconvertit minerii, au ieșit din „hibernațiu”
Și învață câte drumuri pot să facă pe-un deviz.
Se cutremură pământul în vârtoapa selenară,
Strat pe strat irump în aer halde pline cu steril,
Mînele carpetiene, colonadele romane
Vor fi doar o amintire-n epitaf la vreun martir!

– Uite c-a venit potopul, ca să umple groapă-adâncă
Ne-am expropriat prin fugă, când la porți bătea stihia,
Prin pădurea geto-dacă urlă lupi de mă-nspăimântă,
Vor goli din iaz acizii și ne curăți-vor glia...
Mulți manifestați scandează: – Lăsați aurul în pace!
Arză hoții-n punji de gaze prin explozii controlate,
Parlamente adhoc strânse-n străzi de masele sărace
Vor da legi de-mbălsămare cu cianuri saramurate!

Cetățenii-și vor decide singuri soarta integrală,
Când sub ei stratul de șist va crea câte-o dolină,
Că-i palat, muzeu, statuie,... poate chiar o catedrală,
Vor fi toate-nregistrate cadastral, sub o colină!
Se cutremură pământul, duduie a prăbușire
O cohortă de experți va veni să liniștească
Spiritele-nfierbântate de dezastru-n devenire,
Interes străin, partinic,... peste vatra strămoșească...

Strat pe strat irump în aer halde pline cu steril
Ce vor fi doar amintite-n epitaf, la vreun martir!

GREȘIND ICOANA

Nu mă-ntristez încât să-ți dau să bănuie,
Mi-ai dăruit, oricum atâtea zile
De bucurii și fericiri, destăinui
Că n-am găsit tipar, asemuit cu tine!
Îmi e de-ajuns cu mir să-mi vindeci ochii
Rușine dacă am, s-o lecuiești,
M-am închinat destul la crucea popii,
Greșind icoana dragă... care-mi ești!
Nu te-ntrista nici tu, încât să bănuie
Spărgând cu pleoapa margini de azur,
La buza ta, încrezător, cât semnu-i
Lăsat să văd, nu cred a fi vreun fur!
Erori îmi recunosc, acuzatoare,
Căință, dacă am, e-ntârziată,
Privind și știind cât ești de iertătoare
Dator mă simt să-ți dau, vigoarea-mi toată!
    Spărgând cu pleoapa margini de azur,
    Tipar ne-asemuit,... fără cusur.

CONFRAȚILOR MEI, CRITICI

Fiți mulțumiți, confrăți, cu meșteșugul,
Să ne întrecem vreau, fără sufragii,
Să ne-arătăm talanții, beteșugul,
Învins dacă voi fi, v-aduc omagii!
Mă îndoiesc că asta vă e voia
Într-un concurs cinstit, să v-afișați,
– Ce bine e, ce lux, ce paranoia
Cu spurcăciuni pervers, să mă-mproșcați!
E greu ca din condei să scoți o rimă
Cu ochii-ncețoșati a scrie-o carte,
Păienjeniș de vorbe fără știmă
Fără mesaj, trăiri, estetici,... arte;

Nu mă-ospățez la masa literară
Și nici nu cred să prind, de voi, vreun loc,
Înfometată dragostea-mi avară
Cu apă, vânt și nea va fi s-o-ndop!
– Atâta am... și asta pot să dăruie,
Nu sunt zgârcit să-mi țin ascuns obolul,
De nu doriți a consuma, nu stărui
Prin versul meu, ce-i bun de-aprins cuptorul!
Oricâte rânduri mâna mea va umple,
Vor fi precum vulcanul, când irumpe!

VIȚE

Nu voi dori ce azi am să alung
Nu am nevoi atât de-nrobitoare,
Să mă ridic aș vrea, printr-un avânt
Însă cobor... pe vițe urcătoare.

– Promit și jur că n-am să mă răzibun
Văzând disprețul, falsul, ironia,
Că te-am iubit și nu mă mai supun
E modul de-a-ți plăti ipocrizia;

Sunt înțelept atât cât mi-ești de crudă,
Smintit, atât cât lumea să o creadă,
Cu ochi trufași mă urmărești zăludă
Rege și rob ți-am fost... fără tăgadă.

– Aș vrea să știi că nu te mai râvnesc
Îți spun, iubire-amar înrobitoare,
Urzind nenorociri, să mă feresc...
Voi coborî pe vițe urcătoare.

ȘI POT ÎNCET

În toamna asta-mi curge din potir
Șipotul-ncet al pierderii de vară,
Plecată pe furiș la alt tractir,
Degeaba ochii-mi triști te căutară...
Că am iubit, visez... și simt mai rar
Acele mângâieri liniștitoare,
Surâsul gingaș buzelor, avar
A amuțit pe crugul gurii tale!
Eu nu mă plâng, nu strig și nu regret
Tot ce-am pierdut e o peltea târzie,
Încălecat pe-un nor cu rol de-afet
Voi divorța de tine-mi fiind soție.
A fost de-ajuns să te privesc tăcut
Prin norul pedestal care mi-e 'naltul,
Că voi uita iubirea ce-a trecut
La rându-ți vei uita, tânjind la altul!
– N-am să zvâcnesc, de altfel, nicidecum
Încornorat,... ca zimbru-n gelozie,
Parfum de stih, cenușă, praf și scrum
Vor șipoti pe zarea-mi... sidefie!

ACVILA SFINX

Visez că-s desculț, trăiesc un coșmar
Când în somn împietrit peste zare,
Un vultur cu clonțul de foc s-a ivit
Pe cerul oniric
Cu-o viperă-n gheare.

Poteca spre culmi în suiș mărginind
Conturul mișcării efluve,
Sar așchii din calcarul crestei de stâncă
La cuibul ancest
Al acvilei pleșuve.

Trăiesc un coșmar, în vis sunt desculț,
Văd șarpele-n gheara ce-i taie răsufllul,
Sclipiri azurii din clonțul de foc
Pătrund în pădurea de brazi și lumineă poteca
Să-i caute cuibul.

Penajul de-aramă al păsării Sfinx
Cu crucea în clonț și șarpele-n gheară,
Aprinde versanții pe zimți de argint
De-a lungul cărării de pene-n
Spirală.

Mi-e rece, visez c-am să urc până-n pisc,
Am brațele lespezi de piatră pe zare,
Năluci sângerii, sângerez la picioare,
Sinapsele minții-mi iau foc
Și încearcă... să zboare!

SCAIUL

Prin cosițele-i buclate
s-a aprins în raze luna,
Mândra-mi face semn cu mâna
semnul, peste deal răzbate!

Vâlvătai ce pișcă lin
din cădelnița ei steauă,
Picături și stropi de roauă
pe obraji îmi cad din plin.

Cu cornișa mă împunge
drumul greu fără cârlan,
Îmbătat de maghiran
mă-ndoiesc să pot ajunge

Eu, samsarul ipocrit,
cel certat cu trei becațe
Scaiul, vrând să mă agațe
snop de spice mi-a lipit,

Gândul rău să-mi poticnească,
pofta inimii să-mi spele,
Vâlvătaia mândrei mele
mâna să nu-mi pârporească...

– Asta e, fie ce-o fi...
Voi vedea eu, ce-oi păți!

PRIVEAM CUM PLECI

Cu gândul rătăcit prin catacombe
Te-am așteptat, sfios și abătut
Pe ruginiul frunzei de octombre
Chiar la intrarea într-un parc știut.

Ai apărut la fel de-ncet, sfioasă
Și mult mai răvășită decât mine,
Cu pași ușori prin vremea cea pufoasă
Savoare dând, mersurii tale fine.

– Bună, mi-ai zis, atât încât s-aud
Binețea gurii dulci ce mi-am dorit-o,
– Bună,-am răspuns, de când nu ne-am văzut
Tu, între timp, ai mai slăbit, iubito!

Și ne-am privit în ochi, să intuim
La vreun reproș răspunsul adecvat:
– Spune-mi, te rog, iubire, ce motiv
Sau, ce neazuri ai, de te-ai schimbat?

– Nu am nimic, din cele ce-ți gândești
M-au copleșit problemele curente,
Trag nopti în șir păcatele lumești
La patul meu, vin toate pe-ndelete!

Am sufletul bolnav, poate-i banal
Să-ți spun că-i cancer, gripă sau ftizie,
Mi-e somnul plin cu vise de spital
Iar nopțile-mi le plâng și-am amnezie!

– Constat surprinsă, dragostea-ntre noi
Și-a scuturat tristețile pe pat...
Iubitule, când pleci, ia-ți înapoi
Inelul legământ, ce l-am purtat!

– Te pup, mi-ai spus, la fel de-ncet, sfioasă
Gesticulând ca o crenguță frântă,
Priveam cum pleci ușoară și pufoasă,
Cu pași timizi și mintea,... abătută!

PROGNOZA

Un cârd de ciori la orizont zorea
Un nor negrii cu croncote țâfnoase,
Pe turbulențe reci de vreme rea
Zburau razant, sub ele străzi și case.

Țipătul scurt, de-avertisment în iureș
Amestecat cu frunzele de toamnă,
Merger spre-Arad, văd pâclele pe Mureș
Și cârdul ce zorea, cum se întoarnă.

Îmi pare rău că asprul lui octombre
Ne-a înșelat cu-o brumă mai devreme,
Nu a depins de toamnă să aprobe,
Ori să rezolve-a urbei reci probleme.

Nu vreau prin vers să fac o anatemă
Zilnic mințiți de falși prezicători,
Prognoza vremii nu-i o stratagemă!
Precis o știți, privind un cârd de ciori.

Un nor negrii la orizont zorea,
Acum vreo săptămână... și ceva.

ÎMPĂRTĂȘIT CU MINE

S-a întâmplat să înfloresc și, iată,
Am sufletul aprins de-un nou jărat,
Nu adormi tu, cruce-ntârziată
Ca un lăstar detrandafir, tomnatic!

Mi-e rana sângerândă și mă doare
Sub vechea cicatrice să nu mint,
O, chip frumos, icoană-ncântătoare
Pe tine doar eu numai... te-am iubit!

Aș povesti la toți cum viața noastră
S-a petrecut de parcă nici n-a fost,
Un cui în piept, la inimă sub coastă
Tu mi-ai înfipt și sufăr ca un prost!

– Ce vrei să-mi spui, că ai uitat poiana
Din ochii-mi triști ce-ți inspirau prevederi,
Clarul obscur al nopții ce da iama
Pe noi îmbrățișați ca două iederi?

– O, nu, nu cred să poți iubi pe altul
Indiferent cine ar fi, oricine!
Tu amintește-ți, scumpa mea, păcatul
De adulter... împărțit cu mine.

ORNICUL LENT

Ritmat mi-e pasul sigur, accentuat, destoinic,
Distanțele-ntre străzi le număr zile,
Cronometrate-n pripă văd clipele subtile
Înfășurate-n ghemul cel învățit de ornic.
Nu simt povara aspră a pierderii de vreme
Cert este că ea trece... zglobie, mi-i totuna
– Ei bine, poate soarta e firul sau minciuna
Urzită-n ița pânzei, războaielor supreme.
Doresc să primesc viza, acordul de exil
Rondoul mi-e-nchisoarea ce-mprejmuiește era
Așa cum lutul cărnii împătorește Terra,
Să evadez vreau, totuși, prin harul ei subtil!
Și nu-mi asum greșeala învederată mie
De-asemeni, șiretlicul ce l-am făcut n-accept
Nicăcând păcatu-altora voit să îl îndrept,
Efectul bumerang când va lovi: – Se știe!?
Trop-trop, aud că-s pașii ceasornicului lent
Neîncetând să bată pe liniștea eternă,
Cu limbile fixate și aplecate-n bernă
Mi-așază-n spate crucea, s-o am de... happy-end.
Resimt povara aspră a pierderii de vreme
Țesută-n ița pânzei războaielor supreme.

AMOREZATUL PLOII

Mirajul crud al vremii
dulce-acrișor de bame
Să-l am în noaptea asta
am așteptat destul,
Tu vrei să-mi spui, drăguță,
că am să mor de foame...
Pe plac, nu-ți fac, Ilinco,
de tine sunt sătul!

Obişnuit să tremur
pe frig întotdeauna,
Adăpostit de ploaie
sub felinar în ceaţă,
Că mi-ai turnat în suflet
miere sau plumb, totuna-i,
Când stau la stâlp ca prostul
spre a te strânge-n braţă.

O, nu... rămân în noapte
greier năuc şi sigur,
Amorezatul ploii,
virtuosul menestrel,
La geamul tău cânta-voi,
să mă auzi cum licur
Din corzile-mi elitre:
tu să nu dormi, defel!

CĂ SUNT, ŞTIA...

Doresc demult, de altfel, să îmi revăd confracţii,
Refruzărind în treacăt cohortele de umbre,
Unii-s topiţi cu vremea prin bulgării de humă
Cert este că, în poze, figurile-mi par sumbre.
Au dispărut ca roua din amintirea vetrei
Străini, ca vreo becaţă din cer să le vorbească,
Mi-a lăncezit în gură crispatul gust al pietrei
Şi-al focului sclipit, de-arnar scăpat în iască.
De unde vin, nu ştiu, nici unde-mi umblă paşii
Printre străini, besmetic, sau cât îmi e de greu
Că am albit la tâmples şi mi-au crăpat obrajii
De-a încreţit găleata, acuma văd şi eu!
Amurgitând oprelişti al satului copil-fiind,
Străin ce-ascultă babe sporovoid la poartă,
Pricep ceva aiurea, aud un glas tuşind

Prin minte, chipul vocii uitat-am cum arată;
Că-s viu rămas, sau ultim,
Nu sunt săteni să-mi spună, umblând încet pe uliți
Când îmi petrec lin ochii,
Mi-i pustiită vatra și s-a uscat, nu glumă,
La capatul răbdării, de lumânări... ard plopii!
– Ei, ce să-i faci! Plecarea și lunga mea absență
Că nu mă strigă nimeni, nu cred a fi-un păcat
Pe undeva anume, poet de complezență
Că sunt, știa tot satul... și-uitării
– M-or fi dat!
Sunt trist, mă strâng în brațe când rătăcesc, ereții
Poate-i melancolia nevârstelor candido
Singurătatea casei, vremelnicia vieții
Ori timpul ce-a trecut prin sitele perside.
Să-mi caut tinerețea, adânc săpat-am șanțuri,
Scăpând din mâini casmaua, lopata în potecă,
Privesc cum rădăcina rădăcinează-n zbranțuri
Precum lumina rampei... la cinematotecă.
Să mă salute-n treacăt nici vântul nu dorește
Mișcat de înfrunzirea albitului mesteacăn,
Lăsat pe goliciune spre toamnă cu un clește
Din curtea casei mele, cruduț m-a luat din leagăn.
– De ce visez acestea? Nu știu și nu mi-e teamă!
Înfășurate-s toate, pe nevăzute suluri,
Prin mine mahalaua la cimitir mă cheamă
Urzind cearceafuri albe spre-a-nvăluri telururi.
Flăcăul subțiratec, cu ochi de alabastru,
Sprintar și bun de șotii, la carte premiant,
Ce-și lua cu sine valea pe gândul lui măiastru
Spre ostrovul Speranței...
A revenit în sat!
Filosofez ca prostul, să descifrez eu: – Ce?
N-au fost capabili alții, mult mai deștepti ca mine
Ce îmbrăcând sfârleaza c-un strat de cremene,
Au așteptat s-aprindă
Scaiul din călți, în fine...

Poate, nea Liviu Cioaca sau, poate, Colonelul
Pensionat de-alminteri, să ne-ntâlnim tustrei,
În beci, să facem planuri că îndreptăm noi țara
Golind dăoaga buții... până la fundul ei!
Mi-e dor să-mi văd amicii împleticiți la crâșmă,
Codana rânduie cu turma la pășune,
Mi-e dor să văd vâlceaua și toată valea Gârlii...
Cum șerpuie Ieruga, privită de pe culme.
Mi-e dor să-l văd pe Giu sau pe Ionică, fomfea,
Cu vorbele-i stâlcite pre gura-i secetoasă,
Mi-l amintesc, sârmanul, cărat și-adus cu roaba
De nașul Tăl pășin, din centru pân-acasă!
Că și-au schimbat traseul, văd pe-alții
Și cu scârbă,
Mă uit la țigănimea ce-a încropit vâlceaua,
Mândria Europei, Turnul Eiffel al Franței,
Bizarerii cu surle,... ciordit-a beizadeaua!
E vai și-amar, ce vremuri trăim și-n ce rușine
S-a înecat firescul prin meandrele clisurii,
Am suduit degeaba: – Ce faceți, mă,... e bine?
Pe toți deștepții obștei, cu foc de mama ciумii!
Poate,
Nea Liviu Cioaca sau, poate, Colonelul
Găsi-vor rezolvarea în beci, să-și vină-n fire,
Cântând la cepul buții, până în zori rustemul
Să se învârtă cana,... pre toarta ei subțire!

– Ei, ce să faci! Plecarea și lunga mea absență
Că sunt...
Știa tot satul, poet de complezență!

ȘIPOT DE VAR

Glasul tăcerii scâncește mut
Pe topoganul vadului de humă;
Izvorul cristalin se prelinge
Printre asperitățile pietrișului de cuarț
Radiind scânteii translucide;
Uneori, răbufnește la trecători
Prin sfîcterele cascadelor bocitoare
Spre hăul rostogolit
Al meandrelor Fluviului împietrit
De albastru.
Măicuța-mi șterge lacrima ochilor
Pe obrazul sufletului, la buza prăpastiei.
Corabia gândurilor și-a aruncat ancora
Jos, în adâncuri
Lângă pietrele destinului învârtite lent
De izvorul vadului de humă.
Drumul oaselor străbate clăbucii
Cazanelor cu var. Valțul pietrelor macină
Șipotul cristalin în pulberi
De dor. Ștergarul măicuței acoperă aluatul
Dospit al tăcerii, din vadul de lut.
Felinarele umbrelor conturează ascuțișul
Muchiei de pe valțul de cuarț,
Pregătit să macine oase: – Oase de var!
Desupra varului, șipotesc...
Scânteii translucide.

MESADA

Răcoarea dimineții interferează strada,
La pardesiu am nasturi
Și-o pelerină-n cârcă,
Pe dedesubt naftalul mi-a argăsit mesada,
În nări adulmec drumul ce-n două se bifurcă.

Câte-un scrâșnit de roată mă ridiculizează:
– Hei, tu, măi, neicanimeni...
Nu vezi c-am anduranță!?
Viermuș ipocohondru ce pe șenal cambrează
Mărșăluind prostia cu-atâta nonșalanță!

Răcoarea translucidă interferează urbea,
La semafor așteaptă
Un rând de pietoni,
Semnalizează, sună, transpiră, însă, culmea!
Amestecați cu vremea... de nas și-au prins butoni.

Pe bas-reflex, asfaltul asiderat incumbă
De muzicii parbrize
Vibrează-n ritm de boxe,
În stații navetiștii privesc și suflă-n drâmbă,
Eșapamentul trage... un purpuriu de noxe!

Răcoarea dimineții interferează strada...
Pe dedesubt naftalul mi-a argăsit mesada.

MUNTELE MEU

Puiul de corb n-a găsit loc
Cuib să-și zidească de piatră
– În mine,
Pene pe vânt, neguri purtând,
Pufi funingei cad din ceruri
– Eline!

Muntele meu, sfetnic ateu,
Lin frunzărește regretele-n
– Stol,
Spasme dansând, mări ondulând
Hule cu aripi de ape-n
– Atol!

Vin din abund, zvonuri pe prund,
Creste spumante de valuri ce
– Trec,
Sapă-n granit, omul smintit
Grote adânci, spre abis să
– Mă-nec!

Cel care-i uns, șade ascuns,
După-o colină de ceață
– În staul,
Trag de belciug, lanțul să-l rup,
Undeva-n peșteri mugește-un
– Centaur!

Magii de sus, cat-un Iisus,
Muntele prunc din
– Postavă,
Lui s-a supus, până-n apus
Timpul etern într-un dram de
– Zăbavă!

Jur împrejur, margini contur,
Oaze de vis peste ape
– Amare,
Crin violet, scâncet încet,
Lacrimi de rouă albastră, în
– Zare!

Roci de vulcan, duc pe tăpșan,
Lava-n șuvoaie încinse de
– Ură,
Ca un burduf, suflă-n văzduh
Muntele meu de cenușă și
– Zgură!

Zările-n scrum, vântură fum,
Glas de tsunami în gresii
– Pe poale,
Scuipă din coș, zmei firoși
Corbi de granit ce învață să
– Zboare!

Vine acerb, demon imberb,
Șarpe-n atolul de ape
– Sticloase,
Cercuri de foc, sparg la soroc
Valuri pe stânci, brăcinare de
– Oase!

Soarele murg, alb demiurg,
Caută loc sub o coastă
– În mine,
Simte că-s orb, puiul de corb
Zboară-avator... la altar
– Să se-nchine!

Muntele meu, sfetnic ateu,
Lin frunzărind la regrete în
– Stol,
Spasme dansând, mări ondulând
Hule cu aripi de ape-n
– Atol,

Muntele meu se prăbușe...
– În gol!

COLINDUL ZORILOR

Am plecat cu zorile
nourași din cer,
Iată, vin ninsorile
dor și lerui-ler.
Sculați, sculați, boieri mari,
florile sunt dalbe,
Prin târg cete de plugari
trec în cușme albe
Și-s la voi, lângă gărduț
cu desaga plină,
Să v-aprindă în brăduț
muguri de lumină.
Fulgi pe crengi atârână lin
cerceluși de nea,
Anii vechi, anii ce vin
zvon de vreme rea,
Alunga-vom, peste veac
să vă bucurăm,
C-am venit la voi cu drag
An Nou să urăm!
Viață lungă, sănătate,

spor și bogăție,
De nepoți să aveți parte
liniști..., bucurie!

Să vă fie cămăruța
plină... și cu vin,
Îngerii din leagăn, huța,
râdă cristalin;
Mai aproape, la căldură
câlți de merinos,
Mielușei cu sfârcu-n gură
negri,... abanos.
Vacile, tăvălind fânu-n
ieslea boilor,
Caii tropotind pe clinul
Zurgălăilor.
Porcul încă mai sughiță
până-nspre Ignat,
Buna-a pregătit lui Ghiță
jar de tămâiat.
În cuptoare cresc colacii
sferici, bibelou,
Maica scoate cozonacii
să îi dea cu ou.
Văd cum a coborât moșul
pe horn de pe nori,
Din pinteni bate cocoșul...
țigla, de trei ori;

Am plecat cu zorile,
nourași din cer,
Iată vin ninsorile
ler și iarăși ler.
Trece noaptea de ajun
clin de zurgălăi,
Vine ziua lui Crăciun,
fete și flăcăi!

Anul Nou să vă aducă
flori de mărgărint,
Plugul brazda să o rupă-n
bulgări de argint.
De urat, vom mai ura,
Rămâi, gazdă bună,
Pe la case-a colinda
clopotul răsună.
Ard în brazi luminările,
soarele-n oglindă,
Din pervaz cu brândușele
luna bate-n tindă.
– Noi vă spunem să trăiți,
ler și iarăși ler,
Întru mulți ani fericiți,
dor-doruț, din cer!

P.S.

„Dacă sufletul ți-e greu și inima o ai împietrită de răutate,
vino încet la flacăra luminii tale interioare, să-ți topească plumbul
apăsării și să-ți slobozească gândul bun al împăcării cu lumea!“

Răsăritul, trecut prin temnița ciudată, dă lumină umbrelor

Un univers clădit foarte aproape de suflet încât se poate confunda uneori cu ideea de rouă continuă, altădată cu o zvâcnire de ploaie; iar dacă e un tricolor al sufletului, acela e verde, verde, verde. E întâi un contur subtil, într-atât încât să asigure mersul spre tușele de mai grea rezonanță, e sensibilitatea adusă în gramul pur drept etalon trăirilor care vor să vină: „Nimic nu e mai simplu până când/ Cu ochiul lui sprințar de chiparos,/ Verziul vegetal arzând frumos/ Sărutul fraged, moale și plăpând...// Adio, lună, lin ai lunecat/ Foșnind îmbrățișare de sulfină,/ Argint de vin spumos peste-o grădină/ Cu puf de păpădie scuturat.// Bujorii mei împresurați de ciucuri/ Întregul cer lumină a culoare,/ Atâtea flăcări pâlpâie în soare/ Încât mi le închipui că-s săruturi;// Cu ochii lui sprințari de chiparos,/ Verziul vegetal... arzând frumos!” (**Răsăritul**).

Este configurată o antiteză netă, ce nu exclude însă acceptul de complementaritate. **Dumitru Dumitrescu** se încumetă, într-o introspecție de zile mari, în care acel univers de care pomeneam erupe de temut pentru oricine; unde ești, unde nu mai ești, rămâne de văzut cândva când vor fi puse în ecuația dărilor de seamă, acele clipe numărate ce pot curge-n eternitate din efemer, după ce adunate au fost, picurate rând pe rând, în **„Temnița zilelor mele”**: „Temnița zilelor mele/ nu-i prevăzută cu ușă,/ Clipa-n clepsidra cătușă/ plouă mărunț prin zăbrele,/ stropii de timp se fac sulii.../ sulii cu vârful de țepușă// Șerpi de sidef urcă ziduri,/ râuri de foc pe burlane,/ Stau și privesc prin ocheane/ aburul mărilor tulburi,/ Dincolo-n cer cresc norii.../ nori exilați din tavane// Liniștea clipei amare/ pulsul-mi măsoară la tâmpale,/ Sângele-arterelor strâmte-n/ aorta undei virale/ inima-n ochi bate dor.../ dorul ce-ar vrea să se-ntâmpale// Strigă la porți viețășii,/ teiu-a-nflorit de Rusalii,/ Câmpul irupe cu maci.../ macii adună coșăii,/ Temnița mea-i catedrala/ ceasului scurs prin vitralii.”

Astfel, prinde contur **„Lumina umbrelor”**, ca o interfață ce poate ajunge la valențe greu de controlat, într-o logică presupusă umană și care dovedindu-se a fi până la urmă improprie; doar dacă, pe pajiștea înțeleșurilor, năvodite dintr-o altă lume, a nefirescului

construit drept zid de apărare la neajunsurile lumii aceleia prea-îndelung-prima-dată-făcută-și-lăudată...: „De focul tău, mănânc cucută/ Imun la dor nu-i simt otrava,/ Cățeaua lumii gurii suptă/ Latră a pagubă... degeaba !/ Nu vreau să fiu iarăși carafa/ De bârfe și venin la țintă,/ Că m-am rugat la Preacurata/ Din chinga lor să mă desprindă./ Păzit de vulturul durerii/ Mă-nalț semeț peste cuvinte,/ Spre mine trag nepricepuții/ Cu plumb topit, din oarbe flinte,/ Și ca o muscă ne-nțarcată,/ de dor se-ntoarce a se pune,/ Pe rana mea nevindecată,/ Cățeaua gurilor nebune !/ Imunizat nu-i simt otrava:/ – Latră a pagubă... degeaba !” („**Latră a pagubă**”). (*P.S.: Mai presus de cuvinte nu vei fi. Doar Dumnezeu își permite luxul acesta...*)

Ca și când ar fi luat asupra sa o franciză a solitudinii, în care-ți asumi potrivnicele vremi fără a mai ține cont de ce te înconjoară, „**De-atâta fum**” îl găsim mai bine, nu încetșosat, pe poet: ...„Odaia mea-i nezugrăvită.../ S-o zugrăvesc, poate s-aștepte/ de-atâta fum până și musca/ Se dă cu capul de perete !// Aprind un muc de lumânare/ Să fugă noaptea prin unghere,/ Cu semne-ntoarse de-ntrebare/ Ard toate mofturile mele.// O cruce mi-am făcut, întinsă/ Ca liniștea să mă cuprindă,/ Privesc cum flacăra aprinsă/ Lucește palid în oglindă.// Odaia mea-i nezugrăvită.../ Aici trag iele despletite,/ de câțiva ani nicio iubită/ În ea, n-am mai văzut să intre.”

Bine-aș zice, c-ar fi – să lăsăm luminile – *lumini*, umbrele – *umbre*, în înțeleștarea lor, să curgă de la sine cum vor... Îl aveți pe poet lângă voi, cereți-i socoteală !...

(2014)

Scriitor,
Marian Daniel

CUPRINS

Talentul și individualitatea artistică.....	7
TEMNIȚA ZILELOR MELE.....	11
PRE NOURI ALBI.....	12
INTEROGAȚII RETORICE.....	13
TRÂN'THORUL.....	14
ȘEHEREZÂND.....	15
TE SIMȚESC.....	16
TURME DE PURCEI.....	17
ANNEBORNEMISE.....	18
DINTRE TOȚI.....	20
ÎNȚELENITE-N PIR.....	22
LATRĂ A PAGUBĂ.....	23
PRIROSTIRE ARGENTINĂ.....	23
RĂSĂRITUL.....	24
STIGMATUL.....	25
CA O TIREMĂ.....	26
UNEI RÂME.....	27
POȘTALIONUL.....	27
FĂRĂ TUȘ.....	29
EU VĂ DEPLÂNG.....	29
ABISUL ERELOR.....	30
CUVINE-SE.....	32
IRIZE.....	33
RĂTĂCIRI.....	34
PENTRU-NĂLȚARE.....	35
AȘ DA TIMPUL ÎNAPOI.....	35
MINȚIȚI FIIND.....	36
PESTE SCHELE.....	39
CÂTE-NDOIELI.....	40
CÂND SCUTURI.....	41
ANIVERSÂND UN PRAG.....	42
MAI TRECE-UN VAL.....	43
TOPOGANUL CU TREPTE.....	44
DE-ATÂTA FUM.....	44
MANTII DE PLUMB.....	45

RECRUȚI.....	46
NISIP	47
STAMPE	47
FLĂCĂRI GRI	49
TRISTEȚI SOLITARE	49
AGENTURI.....	50
ÎNDELUNG-RĂBDĂTOARE.....	51
MOTANI GONACI.....	52
CÂNTEC	53
SMINTITE SECHELE.....	54
CERNITUL VOAL	55
PITIT SUB O PERNĂ.....	56
TRECERE	56
ÎNTRE Da ȘI NIMIC	57
LA MAREA EGEE	58
NUDICE CUPE.....	59
ȚIPĂȚUL	60
COROANA REGALĂ	61
IDEM.....	62
CARUL DIN CER.....	62
CERNE.....	64
CARELE.....	65
TE ROG, ACUM.....	66
ROMANȚIOS CRISTALUL	67
VOROBITĂ	68
VINĂ ALBASTRĂ	69
LA ROȘIA MONTANĂ SAU POIENI	69
ÎMPARTE.....	70
SĂ MĂ ABSOLV.....	71
LA PERIPRAVA.....	72
MULTPLICARE.....	73
OCHIND LA FIARE.....	74
ÎNGERI SFIOȘI	75
ETREL DE FOC.....	76
SEMNE	77
GREȘIND ICOANA	79
CONFRAȚILOR MEI, CRITICI	79

VIȚE.....	80
ȘIPOT ÎNCET	81
ACVILA SFINX	82
SCAIUL.....	83
PRIVEAM CUM PLECI.....	83
PROGNOZA	85
ÎMPĂRTĂȘIT CU MINE	86
ORNICUL LENT	87
AMOREZATUL PLOII	87
CĂ SUNT, ȘTIA.....	88
ȘIPOT DE VAR	91
MESADA	92
MUNTELE MEU	93
COLINDUL ZORIILOR	95
Răsăritul, trecut prin temnița ciudată, dă lumină umbrelor	98

De același autor:

- Armonie divină
- Îngerii nopții
- Pasărea paradis
- Interferențe
- Fulgere în oglinda sufletului